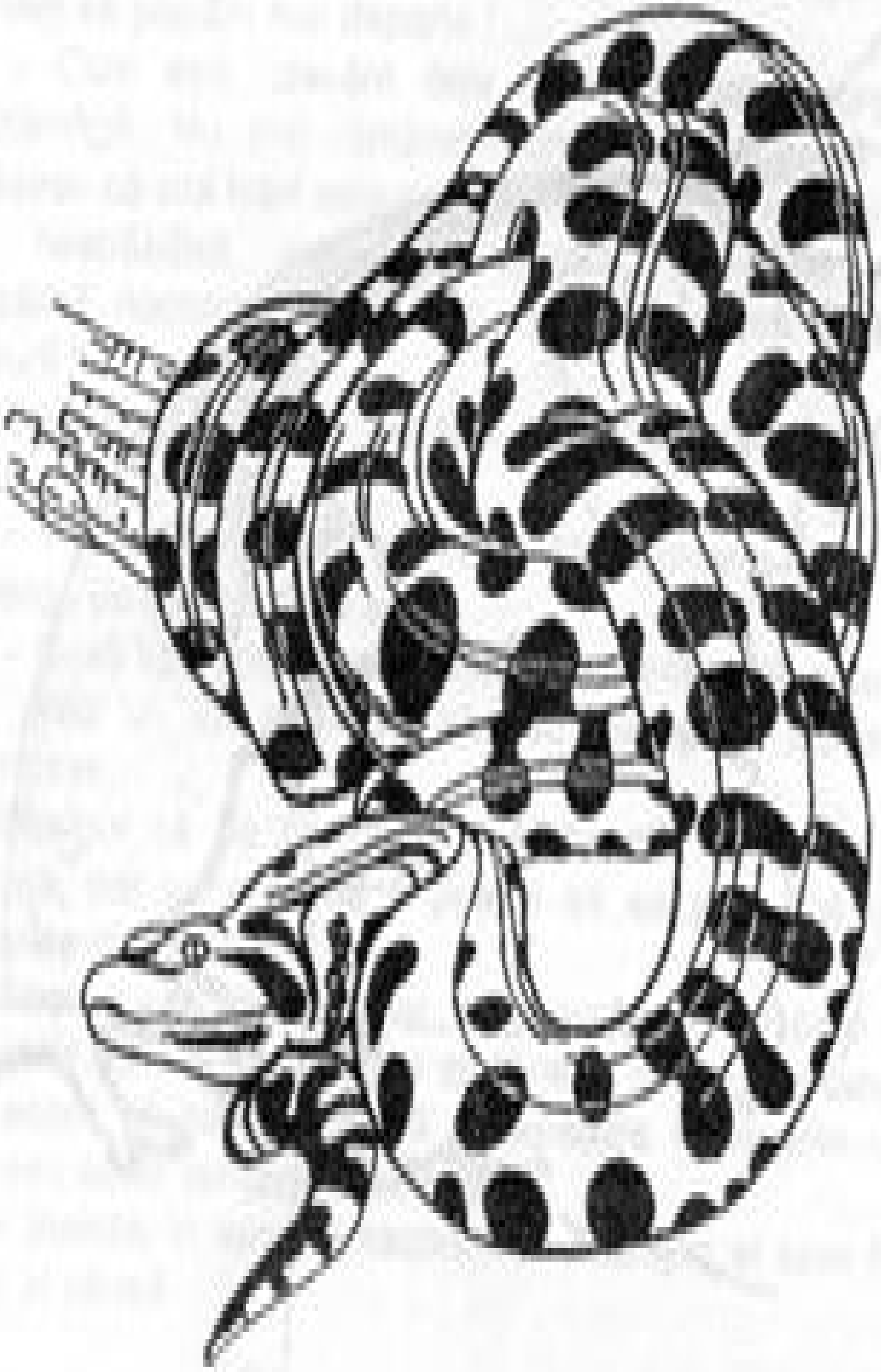

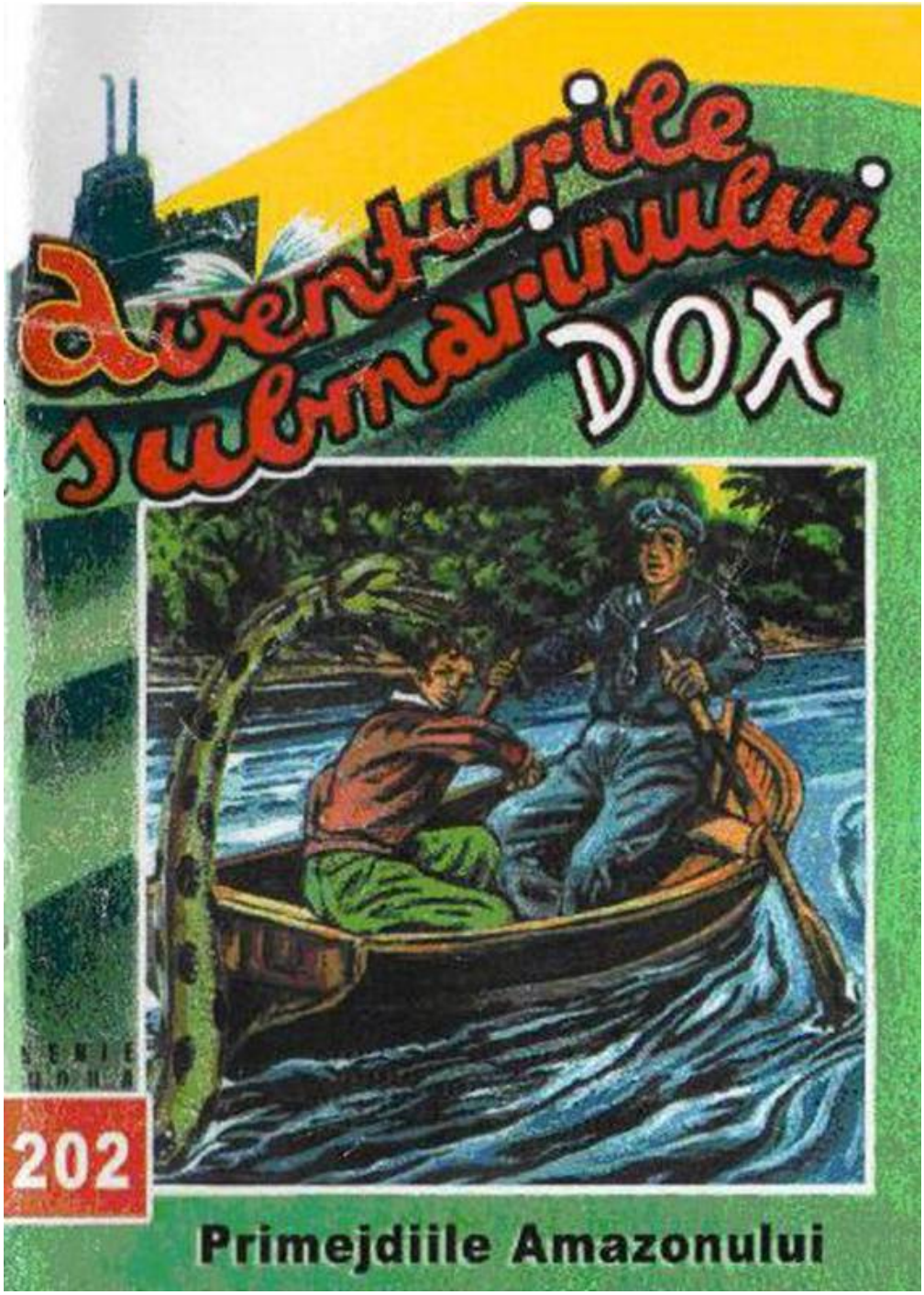
Aventurile submarinului DOX
202
Primejdiile Amazonului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 202

PRIMEJDIILE AMAZONULUI

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O RUGĂMINTE PRIMEJDIOASĂ

GEORGE, FIUL CĂPITANULUI FARROW, se afla în turnul submarinului şi privea peste întinderea mării. Lângă el era la timonă uriaşul ajutor de timonier Petre.

— Petre, vezi punctul acela mic din faţă? l-a întrebat fiul căpitanului pe prietenul său. Se mişca destul de iute. Să fie oare o barcă? Poate ar trebui să-l înştiinţăm pe tata, ca să hotărască dacă rămânem la suprafaţa apei, sau ne scufundăm. Trebuie totuşi să ne păstrăm secretă ruta noastră!

Petre a îndreptat o privire scrutătoare în direcţia unde arăta George.

— Acea nu poate fi o barcă, domnule George. Parcă ar fi un om care înoată!

Cu consimţământul tatălui său, George devenise pentru vreo câteva ore comandantul submarinului. A condus chiar în calitate de timonier, până a apărut Petre. Acum el avea răspunderea de a hotărî dacă să stea sau nu sub apă, dar totuşi şi s-a decis. Aşa că l-a chemat sus prin telefon pe tatăl său aflat în cabina de comandă de sub punte.

Căpitanul Farrow s-a ivit după câteva minute în turnul submarinului. Punctul îndepărtat pe care-l zărise George se apropiase între timp şi mai mult. Farrow a aruncat o privire scurtă prin binoclul ce-l purta mai tot timpul cu sine şi a spus:

— Putem rămâne fără grijă la suprafaţa apei. Este vorba de un om care vâsleşte pe un canu. Trebuie să ne îndreptăm spre el! Face impresia că ar fugi de ceva. Dacă aşa stau lucrurile, atunci se impune să-l salvăm.

Submarinul şi-a schimbat direcţia spre acel punct de pe mare. Peste puţin căpitanul, George şi cu Petre puteau de-acum să observe cu ochiul liber un canu. Pasagerul vâslise până atunci din toate puterile şi deodată omul s-a aplecat puţin înainte şi nu s-a mai mişcat.

— Face impresia că a leşinat şi-a exprimat părerea căpitanul. Poate că-l extenuat sau suferă de vreo boală, ori e rănit. Vom vedea asta în curând.

Submarinul mergând cu cea mai mare viteză s-a apropiat de canu după un sfert de oră. La ordinul lui Farrow elicea s-a învârtit în sens invers nava a frânat puternic şi a ajuns lângă canu oprindu-se.

În ultima clipă a apărut Marian şi doctoral Bertram ca să ia o gură de aer curat. Căpitanul l-a informat pe medic despre omul din canu:

— S-a prăbuşit pe banca de pe care vâslea! probabil în urma încordării excesive. Dar poate fi şi rănit.

Petre a prins canu-ul, o ambarcaţiune curioasă pe care desigur o meşterise singur, din nişte materiale neobişnuite. De pildă bordura era făcută din piele de şarpe.

Uriaşul a tras barca cu o cange lângă submarin şi în timp ce George o ţinea bine. Petre s-a urcat în ea şi a ridicat prudent corpul neputincios pe bordul navei, doctorul Bertram l-a examinat pe loc pe naufragiatul lipsit de cunoştinţă şi a explicat:

— Omul are o slăbiciune generală şi este leşinat. După cât se pare, în urma unei oboseli foarte mari. În timpul drumului i s-au sfârşit merindele şi a pătimit mult din punct de vedere psihic. Petre, te rog, să-l duci împreună cu Kern în cabina infirmeriei. Acolo voi încerca să-l fac să-şi revină din nou.

Petre l-a cărat împreună cu marinarul Kern, ajutorul de timonier strecurându-şi cu greu din turn uriaşul său corp pe treptele metalice înguste, până la cabină, unde doctorul i-o luase deja înainte.

În acest timp, George cu alţi câţiva marinari ridicase pe punte curioasa ambarcaţiune. Era evident că însuşi cel salvat o construise. Cadrul îi era făurit solid, potrivit tuturor regulilor, din lemn cioplit. Scheletul îi fusese acoperit cu piele de anaconda, cel mai mare şarpe de pe pământ.

— Omul trebuie să fi venit încoace dintr-o zonă foarte îndepărtată a Amazonului, a fost de părere căpitanul, care se apropiase de George. Vino cu mine la infirmerie, George! Poate că doctorul l-a readus de-acum la viaţă.

George n-a aşteptat să i se spună a doua oară. Ardea de dorinţa să afle ce i se întâmplase omului şi ce avea să povestească acesta.

De cum tatăl şi fiul său au păşit în cabină, doctorul Bertram i-a informat:

— I-am făcut o injecţie stimulatoare. Eu şi cu Petre i-am turnat pe gât un coniac. Trebuie să fi îndurat mult, dacă inima îi este aşa de obosită. Noi ne aflăm la gura de vărsare a Amazonului. Este cu putinţă ca el să fi fugit de cineva din adâncul Braziliei. Probabil că-i un culegător de orhidee şi o fi avut vreo pricină de ceartă cu vreunul din triburile de indieni ce sălăşluiesc în interior. Va trebui să ne povestească toate îndată el însuşi.

Doctorul îi masa, mereu şi cu precauţie în regiunea inimei pe cel ce zăcea nemişcat. Respiraţia leşinatului a devenit ceva mai profundă. Pe obrazul tras i-a apărut o uşoară roşeaţă. În sfârşit, omul şi-a deschis ochii mari şi tulburi şi s-a uitat cam buimac, întrebându-se pe semne cum ajunsese în

acea încăpere. Privirea i s-a oprit stăruitoare asupra oamenilor străini din preajmă.

— Unde mă aflu? a şoptit în cele din urmă în spaniolă.

— Deocamdată în siguranţă! i-a răspuns doctoral liniştit. Te-am pescuit dintr-un canu în care te găseai sleit de puteri şi leşinat.

— Da, da, acum îmi aduc aminte. Am vrut să vin încoace ca să caut un ajutor. Am coborât în josul Amazonului timp de trei zile. Ne-au atacat indienii. Fratele meu a căzut în mâinile lor. Seniori, ce ar fi să vă rog ceva: salvaţi-l pe fratele meu. Altfel, îl aşteaptă o soartă cumplită. Am fost şi eu prins, dar am scăpat de primejdie. Am auzit că fratele meu va trebui să fie ucis pe la începutul de lună nouă.

— Până la luna nouă mai sunt încă cinci zile, a precizat doctorul foarte convins. Putem cumva, domnule căpitan să întreprindem o încercare de salvare? Dacă dânsul a făcut până aici un drum de trei zile pe Amazon, noi vom ajunge cu submarinul, mergând în susul apei, poate într-o zi. Anotimpul ploios încă n-a început, aşadar nu vom înfrunta mase mari de ape, astfel am putea străbate distanţa relative repede.

— Vreţi să mă ajutaţi să-mi eliberez fratele? a izbucnit înveselit spaniolul. Vă mulţumesc din inimă domnilor! Eu sunt căutător de orhidee ca şi fratele meu. Numele meu este Diaz Arruga, iar fratele meu se numeşte Diego. Puteţi cu vasul dumneavoastră să vă angajaţi în susul curentului. Mă aflu pe o navă mare?

Spunând ultimele cuvinte el a privit prin cabină. A făcut ochii mari când căpitanul a spus:

— Te găseşti pe un submarine şi putem călători pe Amazon în sus. Poate că ai auzit deja de pe undeva sau ai citit despre numele meu. Eu sunt căpitanul german Farrow.

— Cum? Căpitanul Farrow cu fiul său George? a exclamat Arruga şi s-a ridicat cu jumătatea corpului. Dacă am auzit de dumneavoastră? Acum cred cu tărie că veţi izbuti să-l eliberaţi pe fratele meu. Primejdiile ce stau în faţă sunt mari, însă totuşi nu vă este teamă de ele. În pădurea tropicală, pe care o vom străbate domnesc frigurile. Acolo se găsesc şerpi veninoşi şi jaguari. Plaga ţânţarilor este şi ea mare. Cei mai răi sunt însă indienii, care se arată duşmănoşi faţă de străini. De fapt a încheiat spaniolul încet şi gânditor, este îndrăzneţ din partea mea să vă vâr într-o întreprindere atât de periculoasă. Cu junglele Amazonului nu-i de glumit.

— Pe noi nu ne înspăimântă primejdiile, asta o ştiţi deja de când aţi auzit de noi, i-a răspuns căpitanul. Fiul meu a insistat mult pe lângă mine ca să facem o bucată de drum pe Amazon. I-ar plăcea fără doar şi poate să împuşte un jaguar

şi să-şi completeze colecţia de la bord cu un nou trofeu. Dacă ne fixăm un scop, acesta trebuie să fie doar drept. Aici este vorba de salvarea unui om. Asta se poate face fără prea mare şovăială. Deocamdată vei rămâne în îngrijirea medicului nostru doctorul Bertram. Am şi intrat deja pe cursul fluviului. Deseară vei fi destul de restabilit încât să poţi să ne indici unde trebuie să acostăm. Nu, nu, rămâi culcat, a râs căpitanul când Arruga a încercat să se ridice. Acum încă nu eşti în stare să ne ajuţi. Se vede cât colo că îţi vei recăpăta curând puterile. Urmează numai îndrumările doctorului! El a ajutat până acum o mulţime de oameni gata să moară de foame sau de sete şi l-a pus destul de repede pe picioare.

Căpitanul şi cu George au părăsit infirmeria şi cei doi s-au retras în turn unde Petre se mai găsea la cârmă.

Adresându-se lui Rindow, aflat lângă Petre, căpitanul a spus:

— Va trebui să o luăm pe un braţ al Amazonului, prin care să ajungem la fluviul propriu-zis. E vorba aici de salvarea unui om. Fratele bărbatului pe care l-am scos din apă este prizonierul unui trib brazilian şi urmează să fie ucis în noaptea cu lună nouă, probabil un ritual impus de vreun cult religios. După ce vom ieşi cu bine din braţul deltei, vom vedea ce-i de făcut. De acolo înainte nu cred să dăm peste o aşezare omenească, asta-i foarte bine, deoarece nu-i cazul să fim prea mult observaţi.

Curând submarinul a început să înfrunte puternicul curent al fluviului. Farrow a poruncit să se sondeze adâncimea apei. A reieşit că aceasta era îndeajuns de adâncă, pentru ca submarinul să se poată chiar scufunda în caz de nevoie.

Când ceva mai târziu, submersibilul a pătruns chiar pe cursul principal al Amazonului, căpitanul a trebuit totuşi să ordone intrarea în imersiune, deoarece pe aici se mişcau destul de multe vase. Tocmai au întâlnit două vapoare dintre care unul venea din interiorul ţării iar celălalt transporta în sene invers diferite mărfuri. Se vedeau chiar şi ambarcaţii pescăreşti.

Îndată după ce submarinul a dispărut în valuri, căpitanul s-a dus la periscop.

— Diaz Arruga trebuie să fi fost în întregime lipsit de raţiune dacă totuşi a continuat să meargă mai departe spre mare, a fost de părere căpitanul. Aici ar fi găsit destul ajutor.

— Este însă îndoielnic că aici l-ar fi ajutat cineva, a râs George.

Timp de o oră căpitanul l-a reţinut pe lângă sine pe fiul său, sfătuindu-l încă o dată să fie prevăzător. I-a atras atenţia asupra pericolelor din pădurile ecuatoriale braziliene în care

sălăşluiesc indienii din junglă ce-i depăşesc cu mult pe locuitorii pădurilor africane. Arruga a procedat cum trebuie când ne-a atras atenţia tuturor asupra primejdiilor ce ne aşteaptă prin aceste locuri.

George era încântat de pe acum de posibilitatea de a-şi spori colecţiile în urma unei vizite în pădurea tropicală braziliană. În mod deosebit dorea să dea peste păianjenii ce atacă păsările în cuib. Voia chiar să facă o mulţime de fotografii, cu atât mai mult, cu cât nu luase demult imagini fotografice.

— Să te păzeşti de muşcătura păianjenului uriaş, a crezut de cuviinţă căpitanul să-l avertizeze încă o dată pe fiul său. O asemenea muşcătură poate să aibă urmări foarte neplăcute.

Discuţia a continuat o vreme şi despre pirania, marele peşte cu dinţi ascuţiţi şi înspăimântători, care populează cu grămada Amazonul.

— Trebuie să prind chiar şi un pirania, a spus George. Doctorul mi-a făgăduit că mă va ajuta să-l conserv. Şi el însuşi doreşte un pirania pentru colecţia sa. De altfel, mi-a şi povestit despre lăcomia şi agresivitatea acestui peşte răpitor.

— Mai supărător este atunci când existenţa bancurilor de peşti mici atrage atenţia rechinilor din largul mării, a spus căpitanul.

Submarinul a rămas mai multe ore sub apă, până ce a lăsat în urmă firul principal de circulaţie a Amazonului. Apoi căpitanul a dat ordin ca submarinul să iasă la suprafaţă, ca să-şi poată spori viteza.

Ciudatul canu al lui Arruga se găsea deja fixat pe puntea submarinului. George dorea să-l roage pe spaniol să i-l ofere în dar. Îi trezise un interes deosebit faptul că era acoperit cu piele de anaconda.

Abia mai târziu după amiază a părut deodată Diaz Arruga însoţit în turn de doctorul Bertram. Arăta mai odihnit şi a declarat cu voce hotărâtă că îşi revenise şi va depune toate străduaniile pentru a putea fi eliberat fratele său.

George a adus vorba despre canu şi spaniolul a spus:

— Noi am înfruntat la început puternicul curent al fluviului, pe timp de noapte, cu o altă ambarcaţie, tot micuţă. Membrii tribului indian ce ne-au luat prizonieri a doua zi s-au descotorosit de barcă şi ne-au dus rapid la tovarăşii lor de trib. Aceştia se aflau într-un loc din apropiere, în număr mare şi nu au cutezat la început să se ia de noi. Fratele meu şi cu mine am construit un nou canu. Din fericire am putut doborî un anaconda mare, cu pielea căruia am acoperit scheletul de lemn. Dar când am vrut să ne continuăm drumul a avut loc împotriva noastră un atac cu totul neaşteptat. Ne-au doborât

la pământ, înainte de a putea să apucăm armele. Ne-au târât după ei câţiva kilometri mai departe prin pădure până într-un luminiş, unde se ridicau colibele lor, nişte colibe primitive din crengi şi frunziş. Eu cunosc limba vorbită de obicei pe aici şi am înţeles din spusele indienilor că va trebui să fim sacrificaţi zeilor la început de lună nouă. Am reuşit să scap cu fuga printr-un şiretlic şi am pornit pe fluviu cu canu-ul meu ca să capăt ajutor de undeva. Dar, desigur, în timpul mersului am fost doborât de febră şi osteneală şi mi-am revenit abia la dumneavoastră.

— În fond a fost un noroc pentru dumneavoastră, a spus căpitanul râzând. Căci dacă ai fi cerut ajutor unei ambarcaţii braziliene, este improbabil că l-ai fi obţinut pentru că pericolele pădurilor tropicale braziliene şi cele venite de la triburile indiene sunt doar bine cunoscute de oricine.

Arruga a fost nevoit să se declare de acord. El a spus:

— Sunt gata să cred că o voinţă cerească v-a îndemnat să mă găsiţi. Acum nu ştiu încă cum să vă mai mulţumesc. Oricum pot avea speranţa că fratele meu va fi ferit de o soartă îngrozitoare.

— Fiecare dintre noi va face tot ce-i stă în putere ca să-l salveze, a spus căpitanul cu gravitate. Fireşte că nu pot să-ţi ofer chiar o speranţă sigură, o garanţie oarecare. Este posibil ca după fuga dumitale indienii să se fi îndârjit într-o aşa măsură încât să-ţi fi ucis deja fratele. Sună crud ceea ce-ţi spun, dar e mai bine ca de la început să luăm în considerare orice eventualitate. Altfel s-ar putea ca mai târziu să trăim o dezamăgire cruntă. Însă personal am convingerea deplină că indienii îl vor lăsa să trăiască pe fratele dumitale până în noaptea cu lună nouă, deoarece pentru ei aceasta este o ceremonie religioasă. Şi atunci noi vom face până şi imposibilul, aşa nădăjduiesc, ca să izbutească salvarea fratelui dumitale. Mai este încă mult până la locul unde va trebui să pătrundem în pădure?

— După socoteala mea, încă vreo cincizeci de kilometri, a apreciat Arruga, după ce a observat cu atenţie malurile. Se impune să ajungem în acel loc înainte de căderea întunericului. Pe acolo va trebui să fim ceva mai prudenţi domnule căpitan, aici la o cotitură a fluviului s-au format numeroase şi periculoase bancuri de nisip. Canalul navigabil trece exact prin mijlocul albiei.

Căpitanul s-a grăbit să coboare în interiorul submarinului la auzul acestei veşti neplăcute.

— Să sperăm că ne vom afla în acel loc cam pe înserate, domnule Arruga, a spus el, asta-l chestiunea ce se pune pentru noi. Ar fi o pierdere de vreme dacă am călători pe

fluviu o întreagă noapte. Eu aş fi foarte bucuros dacă am putea întreprindere chiar în această noapte. Eu aş fi foarte bucuros dacă am putea întreprinde chiar în această noapte încercarea de salvare, căci pe timp de zi cu greu ar fi posibil să ne apropiem neobservaţi şi nestânjeniţi de aşezarea indiană. Sunt aproape convins că indienii nu hoinăresc prin junglă în timpul nopţii. Ne vor observa aşadar numai când vom fi foarte aproape de ei. Însă atunci nu vor opune o prea mare rezistenţă căci dispunem de arme faţă de care sunt neputincioşi.

Căpitanul Farrow avea în vedere grenadele de mână cu gaz, ingenioasele realizări ale inginerului Hagen şi ale doctorului Bertram cu un gaz nevătămător pentru organism, dar care odată inhalat, te scufundă într-un somn înviorător pentru douăzeci şi patru de ore şi nu are efecte secundare.

— Sunt convins că vom ajunge la vreme, l-a încredinţat Arruga. Acolo se înalţă un palmier foarte mare care nu trece neobservat. Îl voi descoperi chiar şi pe întuneric.

— Totuşi, să nu ne grăbim prea mult, tată, a fost de părere George, ca să nu ajungem pe lumină la locul cu pricina, ci noaptea. Este de presupus că indienii au instalat posturi de pază pe timpul zilei şi acestea vor fugi spunându-şi că se încearcă eliberarea fratelui dumnealui. În ce mă priveşte, nu cred că există vreo pază noaptea, deoarece indienii aparţin unui trib foarte primitive care se teme de întunericul populat de duhuri şi demoni.

Arruga a găsit bună propunerea şi a confirmat prin răspunsul său spusele lui George:

— Niciodată nu vom da peste vreun indian noaptea prin pădurea pe care ei o cutreieră tot anul. Şi când vom debarca nu vom întâlni pe nimeni pentru că nicicând oamenii nu-şi părăsesc focul de tabără pe timpul nopţii.

— Atunci într-adevăr este foarte bine, a fost de acord şi căpitanul, dacă ajungem la locul stabilit la lăsarea întunericului. Numai că va trebui să găsim drumul cel bun care duce la satul indian. Asta va fi însă ceva cam complicat.

— Eu cunosc precis că poteca o ia înspre sud, a vorbit din nou Arruga. O vom găsi cu siguranţă, căci este bătătorită atât cât străbate desişul.

— Acesta-i un indiciu sigur, a spus Farrow, că indienii se duc regulat la fluviu. Sper aşadar că vom izbuti chiar în această noapte să-l eliberăm pe fratele dumitale din situaţia lui disperată.

II
ÎNTÂMPLĂRI ÎNGRIJORĂTOARE

PE CÂND SUBMARINUL naviga încă la o distanţă de vreo patruzeci de kilometri de ţintă, s-a lăsat dintr-o dată întunericul. Acum înaintau totuşi mai prevăzători deoarece după afirmaţiile lui Arruga pe aici trebuie să existe câteva bancuri de nisip care se cereau ocolite. Din fericire Arruga le cunoştea foarte bine, pentru că trecuse deseori pe aici în sus şi în jos cu fratele său, ocupându-se cu meseria lor de căutători de orhidee. El îi putea servi cu succes pe Farrow în calitate de pilot.

Curând a răsărit luna, dar secera îi era atât de scurtă şi îngustă, încât astrul nopţii nu revărsa aproape de fel lumină.

Submarinul a mai plutit vreo oră, când deodată Arruga a arătat înspre palmierul înalt ce se ridica pe malul stâng.

— Acesta este locul, domnule căpitan! Acolo eu şi cu fratele meu ne ridicasem tabăra când a avut atacul prin surprindere. Nu ne putem apropia cu submarinul până la mal, căci apa de lângă el este puţin adâncă şi ne vom împotmoli. În această situaţie nava va trebui să se oprească. Aveţi vreo posibilitate de debarcare? Până acum eu nu m-am gândit deloc la asta! Ar putea fi riscant din pricina aligatorilor. Este posibil să întâlnim pe aici chiar pirania.

Căpitanul a dat ordin de stopare, a îndreptat submarinul, atât cât era necesar cu putinţă, spre mal şi a lăsat ancora, ca nava să nu fie luată de curent. Abia acum a răspuns la întrebarea spaniolului.

— Dispunem de bărci metalice demontabile, cu care vom ajunge la mal.

Şi a şi dat indicaţii ca să fie montate cele cinci ambarcaţii de pe punte. Arruga a rămas mirat când a văzut cât de repede au fost asamblate bărcile pe bord bucată cu bucată.

Spaniolul a comunicat că sălaşul indienilor dispunea cam de vreo optzeci de oameni apţi de luptă. De aceea era deajuns dacă incursiunea ar fi întreprinsă cu douăzeci de marinari. Farrow trebuia ca în afara armelor obişnuite să ia cu sine două grenade de mână cu gaz.

Matrozii care urmau să pătrundă în ţinut aveau să fie aleşi prin tragere la sorţi. Ei se aflau sub comanda lui Brun, cel de al doilea ofiţer, pe care de data asta l-a numit însuşi destinul. În prima barcă au luat loc ca de obicei, în afară de căpitan şi George, doctoral Bertram, Petre şi de la sine înţeles, Arruga, care urma să-i conducă la satul indian.

Distanţa de vreo sută de metri până la mal a fost repede străbătută.

George a sărit primul din barcă. El se află pe o fâşie descoperită de ţărm lată de vreo câţiva metri, după care începea desişul încâlcit al pădurii tropicale.

Fiul căpitanului a pornit imediat spre pădure şi a cercetat cu de-amănuntul marginea ei, căci voia să găsească poteca indiană, de care între timp se apropia Arruga ca să i-o arate.

Dar George se străduia zadarnic. Peste tot el se găsea în faţa unui zid de nepătruns, în care insectele şi alte fiinţe nocturne făceau un zgomot infernal, punându-se în mişcare şi bâzâind pline de viaţă.

Fiul căpitanului începuse de-acuma să se îngrijoreze. Arruga se înşelase oare asupra locului? Spaniolul ajunsese însă lângă el şi l-a scos din încurcătură:

— Indienii au ieşirea potecii foarte bine mascată, domnule George. Ea porneşte de aici, din spatele acestui tufiş mare.

Tânărul a împins tufişul înainte şi a găsit după vreun metru mai încolo o cărare îngustă. Era întuneric beznă. De aceea George a aprins pentru o fracţiune de secundă lampa de buzunar şi s-a convins că se găsea într-adevăr pe un drum folosit foarte des, deoarece era curăţat de toate obstacolele ce le ridica creşterea rapidă a abundentei vegetaţii tropicale.

După câţiva paşi George a aşteptat să se apropie şi ceilalţi camarazi. Peste puţin i s-a alăturat tatăl său, care s-a oprit şi a spus:

— Vreau să cred că îl vom putea elibera pe Diego Arruga, fără să facem apel la grenadele de mână cu gaz.

— Sper şi eu tată, indienii nu se vor mişca de pe lângă colibele lor, chiar dacă îşi vor da seama că ceva nu e în ordine. Să nădăjduim că ne vor lua drept nişte demoni care îi caută în vreme de noapte. În afară de asta, aşa după cum spune şi doctorul, ei au doar nişte arme primitive, adică arcuri cu săgeţi şi măciuci.

— Nu uita, George că totuşi sunt meşteri în ochire şi că ei cunosc otrăvuri primejdioase!

— Însă doctorul Bertram are un antidot eficace, a replicat George, lipsit de îngrijorare.

— Chiar şi aşa, tinere, este mai bine să te fereşti de pericol.

George a trebuit să fie de acord şi a pornit grăbit înainte, cu grenadele cu gaz, de care era sigur în cazul unui atac.

Căpitanul avea totuşi convingerea că nu se întrevedea nici o primejdie şi prin urmare, nu le rămânea decât să-l elibereze pe prizonier şi să-l ia cu ei.

— Dar, a spus el, de îndată ce vom observa că în sat se stârneşte agitaţie, vom folosi grenadele de mână, vom aştepta ca de obicei o jumătate de oră până ce gazul se va risipi şi vom merge apoi să-l scoatem afară pe Diego Arruga. Când se vor trezi după douăzeci şi patru de ore, vor rămâne uimiţi, întrebându-se ce s-a petrecut cu ei.

Între timp s-au adunat cu toţii pe mal şi au pornit pe potecă. În spatele căpitanului se află Petre, care se străduia mereu să fie cât mai aproape de George, protejatul său. Apoi veneau Diaz Arruga, doctorul Bertram şi cu Brun, acesta anunţând încetişor că barca de aluminiu fusese bine ascunsă la mal.

— Atunci înainte! a poruncit căpitanul Farrow.

Coloana în frunte cu George s-a pus în mişcare. Din timp în timp George aprindea pentru o clipită lanterna, ca să nu fie silit să bâjbâie în lungul drumului, căci în dreapta şi în stânga se aflau o mulţime de mărăcini şi spini care puteau să-i jupuiască rău de tot mâinile.

Potrivit afirmaţiei lui Arruga, poteca avea o lungime de vreo cinci kilometri. Peste o oră, camarazii s-au obişnuit cu această traversare nocturnă a junglei. Apoi Arruga s-a oprit şi a spus:

— Atenţie, senores! ne aflăm exact la ţintă. După aprecierea mea, până la luminiş pot fi doar o sută de metri. Anunţul a fost dat şoptit în lungul coloanei din gură în gură. Mâinile câtorva marinari au apucat în mod automat mânerele pistoalelor, alţii şi-au tras grenadele de mână. În următoarele minute se putea produce deznodământul.

George se furişa înainte ca o felină. Nu mai îndrăznea să aprindă lampa de buzunar pentru că lumina ei ar fi lesne observată de vreun Indian.

După un minut ce părea fără sfârşit, el a zărit în faţă o lumină strălucitoare. George a mers şi mai departe, până la ultimul copac. Aici s-a oprit şi s-a dat în lături ca să facă loc camarazilor săi. În luminiş se ridicau vreo patruzeci de colibe mici şi simple, construite din crengi şi frunziş, care de-abia se arătau stinghere din tufişuri. Aerul de aici era mai înviorător şi răcoros în comparaţie cu cel apăsător şi foarte umed de sub coroanele de frunziş ale pădurii tropicale.

Nimic nu se mişca. Indienii nu ţin niciodată vreun câine, credinciosul însoţitor de mii de ani ai omului. Printre câteva colibe mai mărişoare ardea un foc de tabără. Alături stătea un om, care lăsa impresia că aţipise.

În sfârşit, camarazii au ieşit afară din pădure şi s-au îngrămădit în semicerc, în picioare, la marginea luminişului.

Căpitanul li se adresă încetişor:

— Se pare că acum avem noroc. Indienii dorm cu toţii, ba până şi paznicul de lângă foc. Înainte, acum trebuie să cercetăm fiecare colibă. Sper că peste puţin îl vom găsi pe prizonier. Fireşte că va trebui să ne despărţim. Procedaţi în linişte şi cu precauţie şi să aveţi grijă, deoarece e posibil ca indienii să tragă cu săgeţi otrăvite.

Camarazii sau furişat ca nişte fantome, fiecare în parte, spre dreapta şi spre stânga. Dar numai după câţiva paşi, George s-a oprit în faţa unui obstacol ce zăcea ascuns în iarba înaltă.

Aplecându-se a simţit o durere în mâna, ca o înţepătură. L-a străbătut un fior de spaimă. Fusese oare lovit de o săgeată otrăvită? Nimerise în vreo cursă întinsă de indieni pe jos?

Şi-a aprins repede lampa de buzunar, cum putea să-şi dea seama dacă fusese observat sau nu. În fascicolul de lumină a lanternei n-a descoperit însă nici o capcană, ci un corp omenesc căzut. Era pe jumătate gol, un indian de statură mijlocie, a cărui poziţie lăsa de înţeles că era mort.

În mână ţinea convulsiv un cuţit, din a cărui lamă fiul căpitanului se zgâriase uşor.

Descoperirea însemna pentru George o uşurare, pentru că acum nu-l mai încerca nici o teamă de otrăvire, mai ales că tăişul lamei era curat şi nu pătat cu ceva, cu vreo otravă.

Fireşte că George era extrem de uimit. Cum de ajunsese mortul aici? Era un membru al tribului vinovat de vreo crimă, care fusese pedepsit cu moartea?

— Este o descoperire îngrozitoare, George, a spus încet căpitanul, care păşise lângă fiul său. Dar dacă e un indian străin?

S-a apropiat şi Diaz Arruga, care şi-a reţinut cu greu o exclamaţie de surprindere când a văzut faţa mortului la lumina lanternei, pe care George o ţinea încă aprinsă.

— Acesta-i fratele căpeteniei, a spus spaniolul. În scurtul timp cât am fost reţinut pe aici, am remarcat că el juca un mare rol printre membrii tribului. Şi acum zace mort? Straniu!

— Aici pare să se fi petrecut ceva, a remarcat căpitanul. Ceva de care încă nu ne dăm seama. Să scotocim repede colibele, ca să vedem despre ce este vorba de fapt.

După cele spuse, el a pornit repede spre cea mai apropiată colibă, luminând cu lanterna interiorul acesteia. A văzut din nou un corp neînsufleţit.

— Aceasta-i căpetenia! a strigat Arruga. Îl recunosc după cicatricea de pe umărul stâng. Ce s-o fi întâmplat pe aici?

— Am o temere, a spus căpitanul. Acum mi-a devenit clar că satul a fost atacat pe neaşteptate de un alt trib. Ci siguranţă

că vom găsi şi alţi morţi. Chiar şi paznicul de lângă focul de tabără a fost doborât şi el. Dar supravieţuitorii, printre care desigur s-a aflat şi fratele dumitale, domnule Arruga, deoarece într-adevăr n-au participat la luptă, au fost târâţi de aici cu sila.

Arruga a suspinat din greu:

— Nefericitul meu frate! Se vede acum într-o situaţie şi mai grea.

El s-a grăbit spre o colibă învecinată, luminând-o cu lanterna primită din ordinal căpitanului, de la magazia submarinului, împreună cu o armă personal şi echipament, în locul celor ce-i fuseseră însuşite de indieni. Abia şi-a aruncat o privire în colibă şi a strigat:

— Coliba e goală. S-a întâmplat desigur cum aţi spus, domnule căpitan!

Camarazii, care se furişaseră înainte, de cealaltă parte a luminişului. Făcuseră aceeaşi constatare. Găsiseră şi ei pe lângă colibe câţiva morţi. Toţi cei ucişi erau bărbaţi. Femeile tribului desigur că nu luaseră parte la apărare. Probabil că scăpaseră cu fuga împreună cu copiii, înainte de a începe lupta. Pe semen că trebuiau să rătăcească pe undeva. N-au dat de nici o urmă de a fratelui lui Arruga, însă într-o colibă din mijlocul satului au găsit un ţăruş solid înfipt adânc în pământ, ceea ce demonstra că prizonierul fusese legat de acesta.

Căpitanul Farrow şi-a rechemat toţi oamenii şi a spus:

— Am ajuns prea târziu. Dacă vrem să-l eliberăm pe fratele domnului Arruga, nu ne rămâne nimic altceva decât să urmărim tribul biruitor. Ne vom strădui să o luăm cu băgare de seamă de la marginea luminişului pe urmele lăsate în retragere de indienii atacatori. Dacă ei n-au folosit de fel cărarea existent, trebuie neapărat să-şi fi croit o altă potecă, pe unde au târât şi pe prizonieri.

În aceeaşi clipă, la marginea luminişului s-a observat ceva ciudat. De peste tot s-au aprins lanternele şi fascicolele de lumină s-au plimbat peste desişul din apropiere. George a străbătut imediat aşezarea şi a început să caute prin partea aceea. Peste puţin s-a auzit un şuierat uşor şi toţi camarazii s-au grăbit spre el.

Aici se deschidea în desiş un intrând. De ghimpii unor liane atârna un mic petic de stofă, dintr-o îmbrăcăminte kaki! Imediat Arruga a strigat agitat:

— E o fâşie dintr-o îmbrăcăminte kaki! Pe aici trebuie să fi fost târât fratele meu! Domnule căpitan, poate că totuşi n-am sosit prea târziu. Poate că mai putem încă să-l eliberăm pe fratele meu, presupunând că ei mai străbat încă adâncul

pădurii. Chiar şi eu singur pot să-mi încerc norocul. Cu armele pe care atât de binevoitor mi le-aţi încredinţat, voi reuşi cu siguranţă.

— Cu greu se poate întreprinde ceva împotriva unui trib întreg, a răspuns căpitanul. Totuşi, vezi şi dumneata că tânărul meu fiu a şi luat-o deja cu mult înaintea noastră. Când el se apucă de o treabă, nu-l aşa de lesne să se lase de ea. Şi fireşte că nici noi! Bineînţeles că nu vom abandona acest caz. Poate că satul tribului ostil nu-l prea departe, aşa că vom fi acolo chiar în noaptea aceasta. Domnul doctor Bertram a avut cu mine o scurtă convorbire şi am ajuns la concluzia că un atac prin surprindere va trebui să aibă loc peste vreo şase ore. Fireşte că indienii au un avans destul de mare, dar am luat în calcul şi altceva; dacă atacul lor asupra acestui trib a fost săvârşit cu vreo patru ore înainte de a se întuneca, atunci agresorii ar trebui să se înapoieze în satul lor abia pe lumina zilei. Este însă foarte improbabil ca ei să locuiască atât de departe şi deci să ajungă acasă atât de târziu.

Rar se întâmpla ca să vorbească aşa de insistent căpitanul Farrow. Dacă totuşi o făcea, asta însemna că într-adevăr acea ceva important de spus. Arruga a rămas impresionat de logica căpitanului şi n-a putut decât să răspundă:

— Prin argumentele dumneavoastră aţi demonstrat că aveţi întrutotul dreptate.

Doctorul Bertram, aflat lângă căpitan, a atras atenţia că discuţia să se poarte mai încet. Era cu putinţă totuşi ca tribul advers să fi lăsat în urmă, în apropierea satului, vreun pândar.

În timpul acesta, George o luase cu mult înainte. Şi acum, ca de atâtea ori, în el stăruia tinerescul impuls de a fi mereu cel dintâi în fiecare acţiune, ca cea de acum. Voia în primul rând să descopere satul în care fusese dus Diego A ruga. El socotea că, dacă indienii nu-şi vor sărbători victoria. Atunci se vor retrage cu toţii în colibe. Doar în faţa colibei în care avea să fie închis spaniolul va exista probabil vreo strajă. Pe acesta puteau să-l descopere destul de lesne.

George păşea zorit cam la vreo cincizeci de metri înaintea lui Farrow, care îl urma cât mai repede pe tânărul său fiu.

Poteca continua cu o mulţime de sinuozităţi. Nu se putea înainta uşor şi repede, căci drumul era mai curând întortocheat decât bun. George era nevoit adesea să străbată prin tufişuri aşa că nu era de mirare că după o oră de mers se scălda în sudoare, cu toate că boarea nopţii îl mai răcorea oarecum. Camarazii sufereau şi ei binişor.

George însă păşea neobosit tot mai departe. Când era vorba de salvarea vreunui om, pentru el nu exista osteneală.

Firește că, în ciuda grabei cu care înainta, el era foarte prudent. La intervale destul de mari, își aprindea scurt lanterna și examina tufișurile ce însoțeau lungul drumului.

Printre alte primejdii care pândeau din desișuri erau și insectele otrăvitoare sau mușcătura șerpilor veninoși, cărora acum nu le acorda atenție, căci orice întârziere putea să-i răstoarne cu totul planul.

Pe neașteptate, fiul căpitanului s-a oprit, căci înaintea lui se deschidea un luminiș. Pe semne că aici făcuseră ravagii vreo vijelie, deoarece o mulțime de trunchiuri de copac pe jumătate putrezite zăceau anapoda, claie peste grămadă.

Lui George i-au trebuit doar câteva secunde ca să arunce o ochire în față. Pentru asta a fost nevoit să aprindă lanterna de două, trei ori, în sclipiri scurte, întrucât luna nouă de-abia răspândea o lumină palidă. La strălucirea lămpii de buzunar a observat lămurit o potecă îngustă prin care încâlceala vegetației tropicale din preajmă și tânărul a pășit înăuntrul golului întunecos.

Întrucât nu era ușor de știut dacă poteca aceasta era bună, George și-a încordat atenția, căci drumul continua permanent cu zigzaguri printre tulpini uriașe având o deschidere prin zidul de frunziș cu un diametru de peste un metru.

Pe când fiul căpitanului ocolea o nouă cotitură, pe după o tulpină înclinată, s-a oprit brusc, a ridicat pistolul, pe care îl ținea gata de tragere în mâna dreaptă și a deschis focul.

Acum nu mai putea fi vorba de șovăială, acum trebuia să acționeze fulgerător, deoarece din întuneric îl fixau pe George ochii verzui ai unui jaguar.

Felina era deja gata să sară asupra pradei ce o adulmecase, dar când omul a ieșit la lumină, saltul n-a mai fost executat. Se aștepta desigur la un tapir, care este o pradă ușoară pentru jaguar.

Tânărul a tras scurt două focuri, unul după altul. Gloanțele au nimerit precis unde trebuie. Jaguarul a alunecat cu un răget de pe tulpina pe care se cățărase și s-a zvârcolit vreo câteva clipe în fața lui George, răscolind poteca în jur cu labele.

Fiul căpitanului și-a aplecat capul asupra felinei care zăcea așa de aproape încât ghearele unei labe îi zgâriaseră un pic piciorul stâng. Dorința lui atât de mare de a ucide un jaguar în jungla braziliană era satisfăcută în chip neașteptat de repede. Colecția sa putea să se îmbogățească cu o blană splendidă.

III
GEORGE AJUNGE PRIZONIER

CĂPITANUL FARROW L-A LAUDAT pe fiul său pentru cele două împuşcături atât de reuşite, dar spera că acţiunea de eliberare a spaniolului nu va fi îngreunată din această cauză, căci indienii probabil vor fi auzit bubuiturile şi acum ştiau că albii se află prin apropiere.

George a ascultat argumentaţia tatălui său şi a spus:

— Acum nu mai sunt chiar atât de bucuros de blana mea. Ce păcat!

— Haide s-o luăm aşa cum este, i-a răspuns căpitanul. Însă în momentul de faţă nu se mai pune chestiunea de a răzbi înainte într-un ritm rapid şi va trebui mai întâi să despuiem, fără grijă, animalul de pielea lui. Dacă vom fi reţinuţi aici câtva timp, indienii poate vor socoti că prin partea asta a tras vreun vânător oarecare.

Petre şi Kard, cei doi uriaşi din micul grup, sau apucat imediat la lumina lămpilor de buzunar să jupuiască jaguarul. Au trecut mai întâi să cureţe cu cuţitele vegetaţia din jur, ca să aibă suficient spaţiu pentru a putea urni din loc cadavrul feline. Cu toate acestea, sub mâinile lor îndemânatice treaba a mers relative repede.

Kern a strâns pielea într-un sul subţire şi l-a aruncat pe umăr. Pentru el povara nu era prea grea. N-a vrut în nici un caz să lase în urmă pielea, deoarece după cum a explicat el, la reîntoarcere puteau s-o apuce pe un alt drum.

După această oprire neprevăzută au pornit mai departe. Acum George devenise mai prudent ca mai înainte. Se opera adesea pe loc ca să asculte atent, însă n-a putut niciodată să surprindă vreo mişcare suspect.

Poteca continua întruna prin pădure şi era atât de întuneric încât tânărul a trebuit să aprindă din nou lanterna. De cele mai multe ori dibuia orbeşte frunzişul, lianele şi mărăcinii din jurul ambelor părţi ale cărării. După aprecierea lui, mai erau vreo zece kilometric până la celălalt sat. Urmau aşadar să ajungă repede la aşezarea tribului victorios, dacă socoteala făcută de tatăl său cear exactă.

Mergea hotărât înainte, dar se opera tot mai des ca să asculte. Dar nimic nu trăda că în apropiere era vreun sat. Să se deosebească aşa de mult indienii biruitori de alte triburi, încât să fi migrat în alt loc prin junglă chiar în timpul nopţii? Atunci se putea ca satul lor să se găsească şi mai departe. Fireşte că era bine, pentru că atunci s-ar fi putut să nu audă cele două împuşcături.

Camarazii s-au pomenit iarăşi în faţa unui luminiş, unul mai mic, observând de îndată că era creat de mână omenească.

Copacii pădurii tropicale fuseseră doborâţi, iar tufişurile înlăturate cu ajutorul focului. Pentru indieni, care dispuneau doar de unelte primitive, munca nu părea să fi fost deloc uşoară.

George s-a dresat mirat tatălui său, de care s-a apropiat:

— Oare de ce indienii să fi făcut o lucrare atât de grea? Au doborât cel puţin două duzini de trunchiuri groase de copaci. Vor cumva să întemeieze aici un nou sat?

— Asta nu-mi pot explica de fel, i-a răspuns căpitanul. Prin apropiere nu există totuşi nici o sursă de apă.

— Dincolo, în locul acela, continuă poteca, tată, a remarcat George, privind în partea opusă a luminişului. Poate că au urmărit un scop, acela de a atrage atenţia oricărui străin să nu folosească în continuare poteca. Ce-i de făcut?

— Să trecem mai întâi dincolo! a hotărât căpitanul. Dar să fim atenţi la eventualele posturi de pază!

Camarazii au străbătut luminişul în linie, unul după altul, cu pistoalele ridicate, ca să poată înfrunta în orice clipă, cu toată energia, un posibil atac. Acum se aflau înaintea desişului şi cercetau cu băgare de seamă intrarea potecii ce li se deschidea în faţă.

George s-a apropiat de potecă şi s-a oprit o clipă. A scos rapid lanterna şi a aprins-o, căci aici era atât de întuneric, încât nu-şi putea vedea mâna înaintea ochilor. A căutat prin spinii de pe cele două laturi ale cărării vreun petec de stofă sfâşiată din îmbrăcămintea kaki a spaniolului, însă n-a găsit nimic.

Tocmai era gata să stingă lumina, când deodată a zărit înaintea sa o creangă proaspăt ruptă. Ramura era aruncată pe jos. Devenea evident că aceasta fusese frântă de cineva, cu voie sau fără voie. Fiul căpitanului a vrut, să se convingă mai temeinic de situaţie şi a făcut câţiva paşi mai departe, ocolind o curbă a potecii, unde a aprins iarăşi lanterna de buzunar.

Deodată a sărit speriat înapoi, în faţa lui au răsărit doi băştinaşi oacheşi. Aceştia au făcut o mişcare rapidă. Şi înainte ca George să poată scoate pistolul, a primit două lovituri atât de puternice în cap, cu nişte măciuci de lemn, încât a căzut grămadă jos, fără să scoată un sunet.

*

* *

Ce însemna acea copleşitoare durere din capul său? George a încercat să-şi apuce locul dureros, dar a renunţat în

aceeaşi clipă, deoarece n-a putut, căci ambele mâini îi erau strâns legare la spate cu sfoară.

Fiul căpitanului făcuse această constatare de îndată ce-şi recăpătase cunoştinţa. Situaţia lui era clară: căzuse în mâinile indienilor. Nimerise direct în braţele celor două străji.

Lui George i-a trecut repede prin minte să se elibereze, dar a trebuit să renunţe. S-a zbătut zadarnic şi gemând din greu s-a întins, atât cât îi permiteau legăturile, după care s-a pierdut într-un leşin adânc. Când şi-a revenit mai apoi şi-a desprins precaut pleoapele într-o deschizătură îngustă şi a iscodit în preajmă. Însă n-a putut descoperi nimic la debarcaderul unde fusese adus. Curând a resimţit un balans şi a auzit desluşit clipocitul unei ape curgătoare. Se afla deci într-un canu. Oamenii care îl luaseră fără cunoştinţă vâsleau din toate puterile.

Ar fi putut oare ca prin strigăte puternice să atragă atenţia tovarăşilor săi, care eventual se aflau încă prin apropiere. Nu, cine ştie câtă vreme zăcuse leşinat. În afară de aceasta, abia acum a observat că avea un căluş în gură. Şi apoi indienii s-ar fi năpustit ca să se răzbune crunt pe prizonier. Deasemenea, locuitorii din satul în care era ţinut prizonier spaniolul, al cărui membrii erau indienii în mâinile cărora căzuse George, s-ar fi alarmat şi ar fi ieşit speriaţi din colibe. Prin urmare, cei veniţi în ajutor ar fi fost iute descoperiţi.

În sine, George admira dârzenia, energia şi curajul cu care cei doi indieni îl doborâseră, fără să se teamă de împuşcăturile albilor.

Prin mintea fiului căpitanului treceau tot felul de gânduri. Camarazii îi observaseră imediat dispariţia? Porniseră în urmărire? Sau aşteptaseră încă multă vreme fără nici o bănuială, până când poate că Petre pornise în căutarea protejatului său?

Deocamdată lui George nu-i rămânea altceva de făcut decât să stea liniştit. Spera să nu dureze prea mult timp călătoria cu canu-ul!

Tânărului nu-i era deloc teamă. De câte ori nu fusese luat prizonier de băştinaşi! Dar mereu camarazii, ori el însuşi, îi răzbise pe răpitori. Şi întotdeauna îşi recăpătase iar libertatea. În fond, în ciuda faptului că era legat burduf, călătoria cu canu-l i se părea acum o pură distracţie.

Eventual în satul indienilor, ar putea să-şi facă o părere despre viaţa acestora, lucru care de obicei izbuteşte cu greu un european. Era posibil să-l vadă pe Diego Arruga, ba chiar să fugă împreună cu el.

După aprecierea lui George trecuseră de-abia zece minute de când pornise. Tocmai atunci canu-l a apucat-o brusc la

stânga şi s-a izbit uşor de mal. George a fost ridicat din nesigura ambarcaţie. A putut să desluşească cu greu că era târât de-a lungul unei poteci prin pădure. După un marş de vreun sfert de oră, cei ce-l purtau au ajuns într-un luminiş întins. George admira iuţeala celor ce-l duceau, căci nu era atât de uşor să înaintezi aşa de repede pe o căldură mare şi umedă.

În luminiş, fiul căpitanului a văzut un număr de colibe din ramuri, orânduite în semicerc, care lăsau impresia că erau mai bine construite decât cele din satul celălalt. Tribul indian de aici părea să se afle pe o treaptă mai înaltă de inteligenţă.

George a fost cărat într-o colibă şi depus jos pe pământul gol, după care cei doi indieni au ieşit grăbiţi. Pe semne că se duceau să-l înştiinţeze pe şeful tribului despre captura lor.

Fiul căpitanului asculta atent în întunericul de dinăuntru. După ce a fost abandonat, a suspinat din greu de câteva ori. Era cu neputinţă să fi fost adus în aceeaşi colibă în care indienii îl închiseseră şi pe spaniol.

La oftatul său, George n-a primit nici un semnal de răspuns: se părea că este singur. A început să se rostogolească încet, ca să-şi poată da seama cât de cât de dimensiunea colibei. Spre bucuria lui, abia acum a observat că indienii nu-i luaseră centura cu armele. Pistolul şi pumnalul rămaseră la locul lor când se tăvălise pe jos şi l-a cuprins într-o clipă un sentiment plăcut de siguranţă.

Dacă izbutea să-şi elibereze mâinile, era în stare să se opună întregului trib, deoarece într-o parte a centurii îi erau prinse şi cele două grenade de mână cu gaz.

Prin efectul grenadelor cu gaz avea să poată chiar singur să scufunde tribul în somn şi să ofere camarazilor săi suficient timp ca să-l găsească. Mai ales că, înainte de toate, tatăl său şi cu Petre n-aveau să se lase până nu-i vor da de urmă.

George s-a rezemat de perete. Mâinile îi erau bine strânse la spate şi oricât s-a străduit să caute de colo până colo vreun obiect cu care să-şi rupă legăturile, n-a găsit totuşi nimic. Coliba fusese desigur făcută anume pentru închiderea prizonierilor şi din această pricină era cu desăvârşire goală.

Tânărul însă nu s-a lăsat şi s-a sucit până dincolo, spre peretele opus al colibei. Şi aici a dibuit în jur. Dar din nou în zadar.

Cumva însă trebuie să se elibereze! Era de la sine înţeles că posesia armelor sale îi insufla o forţă de neînvins şi o energie de neînchipuit. Slăbiciunea ce-l stăpânise ca urmare a loviturilor primite când fusese doborât o biruise demult. A încercat să-şi răsucească cu precauţie încheietura mâinilor, ca

să-şi slăbească sforile, dar fără rezultat. În ce altfel de mod putea să se elibereze?

S-a răsucit încă o dată, cu totul în aşa fel încât să ajungă cu faţa la peretele colibei şi a descoperit că ramurile din care era construită aceasta. Nefiind cioplite cu securea, nu se îmbinau precis şi câte un capăt ieşea afară. Acum speranţa lui se bizuia pe această constatare. El şi-a împins corpul chiar lângă o asemenea cracă şi s-a ridicat puţin în picioare. Din poziţia în care se afla, a început să se mişte dezordonat în lungul peretelui. Spera că astfel mânerul pumnalului avea să se agaţe de vreun ciot de creangă. Când va vedea că lama iese din teacă şi cade, atunci se va întoarce spre el şi îşi va reteza frânghiile cu tăişul acesteia.

Prima încercare n-a izbutit, dar George era perseverent. Cea de-a doua a reuşit şi în sfârşit, pe când îşi pierduse orice speranţă, a avut succes.

Chiar atunci însă l-a făcut să tresară o zarvă zgomotoasă. Puteau să fie cei doi indieni care îl aduseseră, căci de-acum trecuse destul de mult de când plecaseră. Aşa că s-a întors cât mai repede şi a bâjbâit după pumnal. Tocmai l-a atins cu vârful degetelor, când a auzit vociferare chiar în faţa colibei. Şi-a dat seama imediat.

Se înapoiaseră cei doi indieni care poate că intenţionau să-l ducă la căpetenie. Atunci pumnalul avea să rămână aici! În aceste împrejurări nu mai îndrăznea să întreprindă nimic!

Era prea târziu să apuce pumnalul. Indienii se şi zăreau căci veneau cu o făclie sau cu ceva asemănător şi fiul căpitanului întrezărea prin crăpăturile colibei că lumina se apropia tot mai mult.

George s-a rostogolit de două ori în jurul său şi s-a întins pe locul unde îl depuseseră jos indienii.

Pe când aceştia intrau, George n-a mai încercat să se prefacă leşinat, deoarece urmărea un scop anumit. Voia să afle exact ce soartă îl aştepta.

Cei doi au păşit înăuntru, purtând în mâini câte o creangă aprinsă, îmbibată cu un fel de răşină.

Fără a rosti o vorbă, ei l-au ridicat pe George şi l-au cărat afară din colibă. Tânărului i-a fost teamă că la lumina torţelor s-ar putea vedea pumnalul, dar nu a fost cazul.

Fiul căpitanului a fost purtat printre colibe. Din cea mai mare colibă a văzut ieşind afară o arătare curioasă. George era oarecum îngrijorat, deoarece acesta a păşit în faţa lui într-o tăcere desăvârşită. Tânărul totuşi s-a înseninat examinând personajul. Apoi şi-a dat seama despre ce era vorba. Tăcerea lui anunţa în orice caz o nenorocire.

În faţa acestei colibe foarte mari şi lucrată îngrijit continuau să aştepte cei doi purtători împreună cu tânărul. S-a scurs aşa vreun minut până ce a ieşit afară un alt indian. George a fost pus în picioare. Cei doi paznici îl ţineau strâns ca să nu cadă.

Indianul care apăruse din colibă i se părea lui George că avea un rang mai mare decât celălalt, pe care fiul căpitanului îl văzuse mai înainte. Pe chipul său era imprimată o expresie destul de sălbatecă, încât George, deprins totuşi cu multe, s-a cam speriat puţin.

Marele şef indian l-a cercetat cu o privire răutăcioasă şi l-a întrebat pe alb într-o spaniolă stricată:

— Ce vrei tu aici?

George n-a răspuns nimic, doar a clătinat din cap. Cum putea el oare să vorbească cu căluşul în gură? Căpetenia a repetat iar întrebarea. Atunci George a scos câteva sunete nearticulate. Acum şeful a priceput. La un semn al său i s-a scos căluşul. Indianul a reluat întrebarea încă o dată. George a râs scurt şi a spus:

— Ce caut eu aici? Vreau să plec. Nu-mi place prea mult aici.

— Taci! l-a repezit căpetenia. Ştiu că vrei să eliberezi prizonierul. Dar tu trebuie să mori cu el când vine luna nouă.

Aşadar George mai avea încă vreo câteva zile! S-a liniştit cu totul. Până atunci se puteau petrece multe! Aşadar Diego Arruga trăia încă! Atât cât mai trăia, va putea fi eliberat şi-a zis fiul căpitanului.

George îl examina cu dispreţ pe căpetenie şi tăcea. Nu voia să-l provoace zadarnic. Într-adevăr, de ce?

Marele şef l-a privit încă mult pe tânăr, după care a dat o poruncă scurtă celor doi indieni, să-l ia pe George. Aceştia l-au ridicat şi l-au purtat înapoi pe acelaşi drum pe care veniseră încoace. Tânărul era luminat de torţe.

Indienii nu i-au mai astupat gura. Aşa că putea să respire mai uşor şi în caz de nevoie ar fi putut să atragă atenţie asupra sa, dacă veneau camarazii.

Ajunşi în colibă. Indienii l-au lăsat jos şi s-au îndepărtat repede. George era peste măsură de bucuros de felul cum decursese interogatoriul, deoarece totul se întâmplase după cum dorise.

Îndată ce nu s-au mai auzit indienii şi nu s-a mai zărit lumina torţelor prin crăpăturile pereţilor, el s-a rostogolit din nou lângă peretele unde trebuia să i se afle pumnalul. În sfârşit a dat de armă şi a procedat în aşa fel, încât, cu mâinile legate, l-a făcut să alunece între două crengi ale peretelui. Apoi a început să frece cu grijă sforile ce-i înfăşurau

încheietura mâinilor, de lama tăioasă. Legăturile s-au retezat repede şi George şi-a întins imediat braţele şi s-a apucat să-şi maseze mâinile.

Când a simţit că-i vin din nou puterile în degete, atras pumnalul dintre crăcile peretelui şi şi-a tăiat legăturile de la picioare. Apoi şi-a cercetat buzunarele şi spre marea lui bucurie a constatat că nu-i fusese luată nici lanterna. Avea chiar până şi lampa de buzunar, desigur un indiciu că indienii erau superstiţioşi şi nu cutezau să-şi însuşească lucrurile prizonierilor, pe care ei le socoteau nişte mici „şmecherii" primejdioase. Aşadar îi lăsaseră şi lanterna după ce îl doborâseră în pădure.

Fireşte că George s-a liniştit într-o clipă şi indiferent de motivul din care au procedat în aşa fel indienii, important era că nu-i dispăruseră lucrurile de care avea atâta nevoie. Tânărul şi-a scos imediat cele două grenade cu gaz, căci era foarte hotărât să nu se lase surprins a doua oară.

S-a furişat cu paşi uşori spre ieşirea din colibă şi a pândit afară. Totul zăcea în întuneric. Secera lunii dispăruse. George putea cu greu să observe colibele la lumina stelelor. Nu se vedea nici un Indian. Făcea impresia că nu era întreţinut nici măcar un foc de tabără.

În primul rând dorea să scotocească colibele scufundate în întuneric, ca să-l găsească pe Diego Arruga. Asta nu era atât de uşor. Desigur că spaniolului îi venea foarte greu să-şi anunţe prezenţa pentru că pe semen avea şi el căluş, după cum i se întâmplase lui George. În nici un caz, fiul căpitanului nu îndrăznea să se arate la intrarea colibelor. Prin aceasta s-ar da de gol. Precis că s-ar trezi cineva din somn şi ar alarma întregul trib.

George a respirat adânc de două ori. Nu părea aşa de simplu cum gândise la început. Totuşi, s-a hotărât să părăsească coliba şi să pornească la treabă.

Presupunea că Arruga nu fusese dus prea departe, deoarece indienii preferă să-şi „păstreze" prizonierii în apropierea lor. Aşadar dacă avea noroc, îl va găsi pe spaniol chiar de la prima sau a doua încercare.

Fiul căpitanului se ferea să treacă prin imediata apropiere a intrărilor în colibe. Oricum, era posibil ca în vreo colibă să se afle vreun indian care încă nu adormise. Atunci acesta l-ar observa neapărat.

El s-a oprit în spatele primei colibe şi a ascultat fel de fel de sforăituri. Aici dormea desigur vreo familie indiană. Nu era cazul s-o tulbure. De aceea, s-a strecurat uşor mai departe. A pândit zadarnic şi la următoarea colibă. În aceasta, ori cei dinăuntru nu dormeau încă, ori nu sforăiau prin somn,

ori coliba era goală, ori Arruga nu se afla în interior. Dar dacă ar putea pătrunde prin faţă? Trebuia să rişte, oricât ar fi de primejdios.

George s-a lăsat jos în coate şi genunchi şi s-a târât foarte aproape de perete. Distanţa până la intrare era doar de câţiva metri şi a străbătut-o numai într-un minut. A ascultat atent, dar n-a putut să audă nimic. Ce-ar fi dacă ar pătrunde în colibă? s-a întrebat el.

Fiul căpitanului n-a stat prea mult pe gânduri. Pentru el devenise limpede că trebuia să cerceteze fiecare colibă dacă voia să-l găsească pe Arruga. Aşadar nu avea voie să treacă peste asta.

Şi-a întins înainte lanterna, a aprins-o şi a lăsat fascicolul de lumină să alunece repede prin interior. Aceasta părea a fi goală.

Tocmai intenţiona să se strecoare în următoarea colibă, dar s-a răzgândit şi s-a reîntors, deoarece a auzit un sforăit aparte. Oare nu cumva era chiar Arruga? Sau poate că alături de acesta se găsea şi vreun paznic care dormea. Într-adevăr, exista eventualitatea ca şeful tribului să fi hotărât, ca urmare a încercării de eliberare ce se întreprinse, să instaleze şi pe timpul nopţii o strajă pe lângă spaniol, pe care îl socotea un neînfricat căutător de orhidee, ce sfida toate primejdiile şi spaimele pădurii tropicale.

George mai şovăia încă, neştiind ce trebuie să facă. Tocmai atunci a auzit o uşoară călcătură de picior gol îndărătul său. Prin urmare era un indian. Acesta nu trebuia să-l vadă aici. Tânărul s-a furişat înăuntrul colibei şi s-a pus imediat la adăpost lângă perete. În dreapta ţinea pistolul, iar în stânga lampa electrică. Indianul umbla prin colibă şi lui George nu-i rămânea altceva de făcut decât să-l doboare cu mânerul pistolului, sau printr-o lovitură de box.

Coliba era locuită, căci continua să se audă sforăitul acela. Acţionând cu mare prudenţă, tânărul a vrut să se convingă, dar tocmai atunci a început iarăşi să păşească indianul nevăzut. Acesta s-a apropiat aşa de mult de George, încât aproape că îl atingea. În aceiaşi clipă, fiul căpitanului a aprins brusc lanterna şi a îndreptat-o înspre acesta. Indianul, care ajunsese chiar lângă George, s-a răsucit fulgerător şi a încercat să se arunce asupra adversarului său.

Dar tânărul a fost mai rapid. Între timp îşi vârâse pistolul în toc, aşa că avea mâna dreaptă liberă. Fiul căpitanului i-a aplicat indigenului o lovitură zdravănă drept în bărbie, încât acesta s-a prăbuşit grămadă, fără să scoată un sunet.

Indianul era unul din cei doi oameni care-l doborâse pe George şi-l cărase în sat. Acum îşi primise răsplata!

Tânărul nu i-a mai acordat nici o atenţie celui leşinat şi a intenţionat să părăsească coliba. Când s-a îndreptat spre ieşire, a apărut ca din pământ un alt indian în faţa lui, înarmat cu o măciucă.

Dar şi de data asta George s-a mişcat mai repede. Avea deja pistolul în mână, pe care l-a prins de ţeavă şi l-a pocnit prin surprindere pe indian. Acesta pierduse oarecare timp cu manevrarea greoaiei sale ghioage până să-l lovească în cap pe adversar, care l-a nimerit mai repede şi mai drept în faţă, făcându-l să se clatine buimac pe picioare şi să scape măciuca.

Indianul a scos un strigăt de alarmă, însă răcnetul i s-a întrerupt la jumătate, căci a primit o a doua izbitură, aplicată de George cu mâna dreaptă şi s-a prăbuşit peste peretele colibei.

Bineînţeles că strigătul a fost totuşi auzit în sat!

S-a stârnit o zarvă asurzitoare. Răcnetul care izbucnise fusese înţeles de toţi indienii. Buimăciţi şi încă aproape adormiţi au ieşit cu toţii din colibe în piaţa satului.

Deodată, vuietul confuz a fost dominat de un glas poruncitor. Era desigur cel al căpeteniei!

Acum pentru George era prea târziu ca să continue ce începuse. Deocamdată nu se putea ocupa de căutarea lui Arruga. În primul rând trebuia el însuşi să se pună în siguranţă şi s-a repezit înapoi spre coliba sa. Ştia că aceasta se afla la marginea satului, situată foarte aproape de pădurea prin care îl căraseră cei doi indieni.

În această direcţie trebuia deci să se afle fluviul, pe care George îl putea folosi ca să scape. Era de sperat să găsească canu-l prin care băştinaşii aduseseră prizonierul în preajma satului lor.

Dar înainte de toate era ceva mai important. În primul rând trebuia să dispară în pădure, ca să se pună la adăpost în cazul unui atac. După asta puteau să vină indienii, pentru că el va şti cum să se apere!

IV
AVENTURĂ DE CĂLĂTORIE

DUPĂ CE GEORGE a ieşit din temniţa sa, asupra lui s-a aruncat o namilă întunecată. După cum părea, era un indian care tocmai se reîntorcea din pădure, atras de strigătul de alarmă şi de agitaţia din sat. Băştinaşul observase umbra care aluneca repede şi fără zgomot. Acesta trebuia să fie un duşman. El şi-a ridicat repede măciuca şi a lăsat-o să cadă vâjâind în jos.

Însă fiul căpitanului era cu ochi în patru. El a sărit repede într-o parte, astfel că lovitura a dat greş, trecându-i foarte aproape pe lângă cap şi zgâriindu-i uşor partea superioară a braţului. În aceeaşi clipă, George l-a nimerit cu pumnul, după care la aruncat la pământ pe indian prin folosirea unei mişcări de jiu-jitsu. Fiul căpitanului i-a mai aplicat şi o lovitură de box după toate regulile, aşa că şi acest adversar era scos pentru o vreme din luptă.

George s-a năpustit apoi înspre jungla apropiată. Şi-a scos lampa de buzunar şi a aprins-o pe când mai avea până acolo vreo treizeci de metri, după care a stins-o de îndată, ca să nu-şi trădeze poziţia. Fascicolul de lumină i-a permis lui George să descopere poteca croită prin desiş, o potecă bătătorită, pe care se putea înainta destul de repede.

Fiul căpitanului şi-a lăsat lanterna aprinsă şi a luat-o la fugă cât îl ţineau picioarele în lungul cărării. Fireşte că se aştepta să fie urmărit de indieni. De bună seama că ei erau alergători mai buni şi mai rezistenţi decât el, care încă nu-şi revenise cu totul după loviturile primite când fusese doborât.

Deşi înainta cu toată iuţeala, lui George nu-i ajungea timpul ca să părăsească prea curând poteca şi se aştepta să se arate din clipă în clipă urmăritorii.

Trecuseră însă de-acum cinci minute, fără să observe vreun indian. Aveau cumva urmăritorii o cale mai scurtă, pe care să-i taie pe undeva drumul? Nu părea să fie cazul, căci atunci când George a pornit încetişor mai departe, s-a m-ai întors şi la lumina lanternei a observat dincoace de cotitura potecii o siluetă care se luase după el.

Omul s-a oprit brusc şi şi-a înălţat arcul cu o săgeată gata de tras.

George şi-a dat seama că era chiar însăşi căpetenia. Era cazul să-i lase o amintire în picior printr-un glonţ de pistol?

Nu! Tânărul a renunţat la acest gând şi s-a avântat în interiorul desişului din partea dreaptă a potecii, ştiind desigur

că urmărirea va înceta o vreme şi va câştiga un răgaz faţă de indieni.

Când, după vreo câteva minute, n-a mai zbârnâit nici o săgeată de-a lungul potecii, George şi-a scos capul ca să iscodească. Căpetenia dispăruse şi tânărul a pornit să alerge mai departe. Acum nu mai avea vreme să se uite în urmă ca să vadă ce se întâmplase cu căpetenia. Poate că începuse să capete respect faţă de alb, care putuse să se elibereze singur de puternicele sale legături. Şi când s-a întors totuşi pentru a treia oară, n-a mai văzut nici un urmăritor.

În cele din urmă George a ajuns la fluviu. Dar n-a văzut canu-l, deşi a căutat foarte atent în jur şi prin tufişurile din apropiere. Era neplăcut, căci dacă acum ar fi venit indienii în număr mare, puteau să se apere doar cu grenadele de mână. Aproape că nu ştia dacă le-ar ţine piept la toţi cu gazul. Căci vântul era neprielnic şi l-ar fi mânat înapoi spre el, pe potecă.

Cursul de apă lângă care se găsea George putea să nu fie Amazonul, eventual un braţ mai îngust al acestuia. S-o apuce pe el prin înot? Nu putea risca din pricina peştilor pirania şi a crocodililor. Dar nici pe malul acestui afluent nu putea s-o ia, căci desişul pădurii se întindea până la apă, ba chiar acoperind-o pe alocuri.

Undeva însă trebuia să fie canu-l, căci George ştia precis că cei doi care-l căraseră îl lăsaseră cam pe acolo. Tribul poseda desigur şi alte multe canu-uri, care prin acest loc avea o importanţă vitală.

Tânărul cercetase de-acum ambele părţi ale potecii printre tufişuri, ale căror ramuri adesea ajungeau până peste undele curgătoare şi totuşi n-a găsit ambarcaţia.

Să mă mai gândesc odată! şi-a spus el. Aha! Probabil că indienii aveau un adăpost anume ales pentru canu-urile lor, aflat pe undeva prin apropiere spre care ducea vreo cărare mai retrasă. Canu-l cu care venise George poate că fusese dus în acel loc de către unul din cei doi indieni.

Sau George o apucase totuşi pe o potecă greşită? Într-adevăr, pătrunsese în pădure, însă pe timp de noapte era posibil să fi confundat poteca cu alta.

Era oare cazul să se reîntoarcă pentru a găsi poteca adevărată? Indienii l-ar urmări însă din nou. Straşnic! N-au decât să vină. Ar putea să-i facă neputincioşi prin sacrificarea unei grenade de mână cu gaz.

George s-a oprit doar la câţiva metri de potecă, pentru a mai reflecta. Trebuia să ia o hotărâre! Şi s-a decis să se înapoieze în fugă, ca să caute totuşi cealaltă cale.

A pornit repede îndărăt pe cărare, însă la fel de iute s-a dat înapoi, când a lăsat lumina lanternei să cadă pe potecă,

deoarece pe ea veneau năvală o mulţime de indieni.

George a acţionat într-o clipă cu o mişcare de automat. A smuls o grenadă de la centură i-a tras siguranţa şi a aruncat-o în mijlocul grupului. În câteva secunde, scoţând strigăte slabe, urmăritorii s-au lăsat tăcuţi la pământ.

Tânărul s-a retras ceva mai înapoi. Desigur că gazul nu avea să se întindă până la el, însă trebuia să aştepte un ceas bun până să poată întreprinde din nou ceva. În această vreme el s-a ascuns într-un boschet, ca să pândească ce se întâmpla în faţă. Ascultând atent din tufiş, a auzit deodată nişte lovituri de vâslă, ce se apropiau cu iuţeală. Nu putea fi o barcă localnică, căci vâslaşul se străduia să lovească apa cât mai uşor. Prin urmare erau cu siguranţă camarazii săi, căci excludea ca între timp să fi ajuns în ţinut şi alţi albi.

Prin mintea lui George treceau fel de fel de gânduri, când pe neaşteptate a fost adus la realitate de un strigăt:

— Domnule George! Unde v-aţi vârât? Sunteţi în primejdie?

— Mă aflu aici! a răspuns tânărul. Vino repede!

A lăsat câteva secunde să cadă peste apă raza de lumină a lanternei, apoi a îndreptat-o iarăşi înspre interiorul potecii, ca să vadă ce se mai petrecea cu indienii.

În regulă! Erau răsturnaţi până la unul la pământ. Efectul ameţitor al gazului se dovedea foarte puternic, căci pe toţi îi cuprinsese un somn adânc.

— Ridicaţi-vă! a răsunat ceva mai târziu, chiar lângă George, glasul lui Petre. Cât de bucuros sunt că v-am găsit!

— Dar unde-i tata? Unde sunt ceilalţi? au fost primele întrebări ale tânărului.

— Noi am descoperit repede dispariţia dumneavoastră, v-am căutat, am găsit acest râu şi am rămas la convingerea că aţi fost târât doar pe acest curs de apă. Ne-am întors grăbiţi înapoi şi ne-am ridicat bărcile la bord. O parte din camarazii au fost reţinuţi de tatăl dumneavoastră pe submarine împreună cu două bărci, ca să fie folosiţi ca o rezervă. Un grup mai mic a rămas pe loc în satul celălalt. Râul acesta este cu câteva braţe. Aşa că a trebuit să ne despărţim, pentru a avea mai multe şanse de a vă găsi cât mai repede. Eu am izbutit să obţin o barcă numai pentru mine. În timp ce toţi ceilalţi au preferat să se desfăşoare pe alte ramificaţii, eu am ales-o pe cea mai îngustă, în mare parte năpădită de o vegetaţie abundentă. Însă după o scurtă vreme s-a lărgit şi m-am îndreptat cu greu încoace. După o vreme de vâslit, am văzut lumina unei lămpi de buzunar strălucind printre copacii din pădure. Da şi acum mă aflu aici şi sunt atât de fericit, domnule George!

În timp ce-şi povestea şi el propriile păţanii, George s-a urcat în barcă, pe care Petre a desprins-o de ţărm şi a împins-o îndărăt. În afară de asta, fiul căpitanului na. Uitat să-l mulţumească din inimă prietenului său.

— De fapt, câtă vreme am lipsit eu? a întrebat George. Indienii m-au doborât cu măciucile. Dar nu ştiu cât de mult am zăcut fără cunoştinţă.

— Ei bine, am avut nevoie oricum de vreo câteva ore până să ne îmbarcăm şi mi-a luat destul de mult timp ca să vin încoace pe cursul de apă. Să fie cel puţin şase ore de când ai dispărut.

— Te întorci înapoi Petre? Nu facem mai întâi o încercare ca să-l eliberăm pe fratele lui Arruga? O parte din oamenii i-am scos deja din luptă pe poteca ce dă spre râu, cu ajutorul unei grenade cu gaz şi vor fi fără cunoştinţă douăzeci şi patru de ore. Ceilalţi mai sunt încă destul de mulţi, dar cu două grenade de mână am putea să-i ameţim. Căpetenia satului mi-a confirmat de altfel că Diego Arruga este prizonierul său. Ar fi deci bine dacă am putea aduce cu noi şi pe spaniol când ne vom reîntâlni cu camarazii noştri.

— Toate bune, i-a răspuns Petre, însă vă rog să vă gândiţi, domnule George, că noi toţi şi îndeosebi domnul căpitan, am fost cuprinşi de cea mai mare îngrijorare pentru dumneavoastră. Dacă ne-am reîntoarce acum şi vom pătrunde în întunecimea junglei, s-ar putea să întâlnim şi un al treilea trib, cu care n-am avut încă deloc de-a face. Asta ne-ar încurca cu totul treburile! Doar după ce se va lumina de zi ne vom putea îndrepta spre satul indian cu şansă de izbândă. Este categoric mai bine să aşteptăm să treacă noaptea.

George a înţeles argumentul prietenului său Petre, de a se amâna totul pentru ziua ce venea.

Petre a apucat cu putere vâslele şi a pornit cu iuţeală înapoi. Între timp, el i-a povestit lui George că tatăl său poruncise ca toate bărcile să fie lăsate la apă în zorii zilei şi să pornească spre locul unde el fusese transportat cu canu-l. Tânărul a preluat cârma, iar Petre şi-a sporit şi mai mult viteza. Cei doi înaintau în tăcere. Mica şi uşoara ambarcaţie aproape că zbura peste unde. Deasupra celor doi călători din barcă cerul se lumina încetul cu încetul, anunţând apropierea dimineţii.

Din când în când pe George îl copleşea oboseala în urma celor pătimite şi de câteva ori s-a aplecat într-o parte. Petre a zâmbit uşor spre el, străduindu-se să vâslească pe cât mai liniştit cu putinţă. Era totuşi foarte mulţumit că izbutise să-l găsească pe George, protejatul lui şi să-l readucă tatălui său.

Multă vreme tânărul s-a aflat într-o stare de semiinconştienţă şi dacă indienii i-ar fi urmărit, îi era teamă că nu se mai putea face nimic, mai ales că aceştia dispuneau de un număr mare de canuri. Uriaşul şi-a îndreptat barca spre malul apropiat şi când ajuns, a îngheţat de spaimă. În aceeaşi clipă a strigat cât a putut la urechea lui George, trezindu-l din somnul greu în care căzuse. Fiul căpitanului a sărit vioi şi şi-a tras în chip mecanic pistolul din toc. Atunci a văzut şi el primejdia.

Din apă a ţâşnit partea superioară a corpului unui uriaş şarpe anaconda, care îşi clătina capul încolo şi încoace chiar dinaintea lui George. Trupul unduitor al reptilei apăsa greu marginea bărcii, făcând ca mica ambarcaţie să se aplece sub această povară.

Evident că anaconda era deosebit de întărât din vreo pricină oarecare deoarece şuiera şi părea gata să se arunce asupra lui George. Însă fiul căpitanului i-a revenit imediat prezenţa de spirit.

S-a aruncat repede ceva mai la o parte, în aşa fel încât capul şarpelui nu l-a ajuns şi a căzut jos pe bancă. Mica bărcuţă s-a balansat violent, însă Petre a reuşit să-i menţină cu îndemânare echilibrul.

Între timp, George a făcut o jumătate de întoarcere. Şi-a smucit pistolul de la centură şi în ciuda clătinării bărcii, a ţintit sigur pe sine. Pistolul său a trosnit de două ori.

Chiar şi Petre a tras, care avea o ţintă bună după ce George s-a dat oleacă la o parte. Ca şi glonţul lui George şi cel al ajutorului de timonier a nimerit drept în capul şarpelui anaconda, care într-adevăr nu poseda glande cu venin, dar era în stare, prin lungimea corpului şi prin dibăcie să devină în apă nu numai cel mai mare animal, ci şi foarte primejdios pentru om.

În aceeaşi clipă, bărcuţa a fost împroşcată de un şuvoi de spumă. Lovit de moarte, anaconda a lunecat înapoi şi a început să biciuiască disperat apa cu coada lui lungă. Mişcările sale sălbatice deveneau din ce în ce mai slabe. Atunci George a apucat cangea de pe fundul bărcii de aluminiu, ca să tragă şarpele, căci nu voia să lase să se piardă pielea animalului ucis.

— Totul e în regulă! a murmurat Petre şi a continuat mai tare; n-au lipsit decât vreo câteva secunde ca să fiţi încolăcit de această bestie domnule George!

— Cât trebuie să mai mergem? a întrebat fiul căpitanului foarte doritor să schimbe vorba pe un alt subiect, pentru a scăpa de laudele insistente pe care era nevoit să le asculte din partea lui Petre.

— În curând vom ajunge într-un loc mai îngust, i-a răspuns Petre. Cred că de-acolo ai noştri au şi auzit împuşcăturile.

El a vâslit voinicește mai departe, în vreme ce George continua să tragă înăuntru cu cangea cadavrul anacondei. Desigur că îi era teamă că pirania ar putea ciopârţi corpul, dar apoi şi-a spus că peştii răpitori nu simţiseră că şarpele era mort şi-apoi cu greu ar îndrăzni să atace un anaconda.

A observat câţiva pirania mari care s-au apropiat lacomi de corpul şarpelui, însă n-au încercat să-şi înfigă puternicii lor dinţi în pielea elastică a uriaşului şarpe.

Cei doi erau acum aproape de locul cel îngust al râului. Petre a trebuit să tragă cu toată forţa la rame, pentru ca barca să străbată apa plină de buruieni, după care a lăsat-o să înainteze încetişor, în virtutea inerţiei.

Deodată George a strigat tare şi voios:

— Tată! Domnule doctor!

Petre s-a întors în timp ce-şi ridica ramele şi a văzut apropiindu-se trei bărci mici. În prima se aflau căpitanul şi cu doctorul Bertram. După întâlnirea călduroasă ce a avut loc, Arruga, care se găsea în barca a doua cu Brun, condusă de marinarul Kern, s-a interesat emoţionat de fratele său. George l-a informat că el trăieşte şi urma să fie „păstrat” până la apariţia lunei noi, dându-i speranţa că salvarea va fi posibilă.

După o jumătate de oră au ajuns la locul de adunare pe care îl stabilise căpitanul. Aproape toate bărcile se aflau deja acolo, unele dintre ele grăbindu-se să ajungă mai repede după ce au fost auzite împuşcăturile lui George şi Petre. Toţi marinarii erau bucuroşi că George s-a putut salva. Vestea despre întâmplările lui George au trecut de la unul la altul din gură în gură.

Anaconda a fost trasă pe mal îndată ce barca a fost părăsită şi Petre s-a apucat să jupoaie pielea şarpelui. Doctorul a dat şi el un ajutor în această împrejurare. El a remarcat totodată că acest exemplar avea un desen extrem de frumos.

Câţiva marinari preparaseră de-acum micul dejun. În timpul mesei căpitanul a spus:

— După cât se pare, nu vom rămâne aici întreaga zi. Presimt că indienii vor încerca totul ca să-l prindă pe George. Înainte de toate, vor întreprinde o recunoaştere ca să afle dacă numai un singur tânăr hoinăreşte prin junglă sau au venit prin ţinut şi alţi albi. Dacă ne vor vedea pe toţi aici, s-ar putea să se termine rău pentru prizonier. De aceea sunt de părere să părăsim pe timpul zilei malul Amazonului şi să ne reîntoarcem la submarin.

Petre a întors semnificativ capul spre George, după ce tatăl său a terminat de vorbit, fiindcă vedea că fiul acestuia se pregătea să-i dea o replică, George s-a făcut că nu înţelege şi a spus:

— Tată, în submarin nu voi avea, totuşi nici un pic de linişte. Te rog să ne laşi aici pe mine şi pe Petre. Dacă într-adevăr indienii vor reuşi să ne descopere, nu-i nici o pagubă, căci aflându-se în faţa a doi albi, nu se vor speria uşor.

— Tinere, asta mi se pare o prea mare cutezanţă, a replicat imediat căpitanul. Ştii bine că indienii vă vor întâmpina cu săgeţi otrăvite.

George a obiectat însă că nu-i deosebit de primejdios pentru doi oameni să se furişeze prin desişul pădurii tropicale. El şi-a repetat propunerea şi a spus în încheiere:

— Indienii se vor feri să tragă în noi cu săgeţi otrăvite, căci căpetenia vrea să mă aibă viu, ca să mă poată şi pe mine sacrifice la data cu lună nouă. Tată, mai am încă mirosul dezvoltat. Cu toate acestea căpitanul era departe de a fi convins să satisfacă dorinţa fiului său. Şi atunci a intervenit Arruga în discuţie:

— Dacă aşa stau lucrurile cum spune fiul dumneavoastră, atunci l-aş putea însoţi şi eu. Trebuie să mă credeţi şi pe mine că aici, n-aş avea nici un pic de odihnă. Şi apoi, nu voi suporta să rămân toată ziua pe submarin în timp ce domnul George şi cu Petre se vor afla pe malurile Amazonului.

— Copii, copii, a mormăit căpitanul, aveţi încă multe de învăţat, pentru că nu înţelegeţi că trebuie să aşteptaţi până când acţiunea se va desfăşura în linişte, cu şanse maxime de succes.

George era de acord ca Arruga să li se alăture în raidul lor prin pădure, cu atât mai mult, cu cât acesta înţelegea limba indienilor şi la nevoie ar fi putut să tragă cu urechea ca să afle intenţiile lor.

Totuşi. Erau multe de spus despre eventuala plecare a lui Arruga. George avea în vedere chiar că indienii, când îl vor descoperi pe spaniol, vor încerca cu siguranţă să-l captureze. Petre a socotit că era momentul să intre şi el în vorbă şi în felul său de a se exprima deschis, a spus:

— Va trebui numai să fim cu mare băgare de seamă, domnule George, ca domnul Arruga să nu ne fie răpit iar în cazul că vom ajunge pe uscat, ne vom folosi de el şi ca momeală pentru indieni, care s-ar putea să facă o prostie sau aşa să aibă o lipsă de prevedere când vor încerca să pună mâna pe el. Ei bine, atunci vom întoarce placa!

— Este important că într-un fel ai ajuns totuşi la cuvântul meu, ca George să rămână aici! a râs căpitanul.

— În interiorul tău eşti totuşi de acord, tată, a replicat cu şiretenie George. Acum se poate că, într-adevăr, vom pleca!

— Fie, sunt de acord! a spus în cele din urmă, Farrow, după o controversă atât de lungă. Eu mă bazez, George, tocmai pe faptul că probabil căpetenia indienilor va încerca să te prindă viu. Şi cu siguranţă că te va păstra pentru sacrificiu. Însă la noapte vom sosi şi noi şi vom vedea care e situaţia în sat. S-ar putea să nu fie chiar atât de miraţi că te-au capturat din nou. Ei vor presupune că eşti un alb singuratic, venit de departe şi vor slăbi măsurile de siguranţă în aceste condiţii, noi vom putea mai uşor să luăm satul prin surprindere. Când îi vom face inofensivi printr-un atac cu grenade cu gaz, împiedecând orice vărsare de sânge, vom adormi unul după altul. Dacă ai o altă propunere, spune-o cât mai este timp.

— Să lăsăm asta tată, pentru că precis că nu vom ajunge niciodată în captivitate, a răspuns George bine dispus şi a continuat cu gravitate, nădăjduiesc însă că în timpul zilei putem culege informaţii foarte importante. Vă vom aştepta şi pe voi spre seară.

Cu aceasta, discuţia a luat sfârşit. Camarazii care urmau să se reîntoarcă pe submarine s-au îmbarcat.

Curând şirul lung de bărci de aluminiu a dispărut din vedere după următoarea cotitură a cursului de apă. Pielea anacondei a luat-o doctoral cu el, ca s-o prepare cât mai repede pe submarine.

V
O ELIBERARE ÎNDRĂZNEAŢĂ

DE-ABIA A DISPĂRUT ultima barcă şi George s-a adresat prietenului său Petre, zgomotos şi pus pe fapte mari:

— N-am vrut să-i spun tatei că este cu neputinţă, dacă judec corect, ca indienii să aibă de gând acum să ne ia prizonieri. Cu siguranţă că le este frică de vreun demon, care prin aruncarea unui obiect i-a lăsat neputincioşi pe atât de mulţi membrii ai tribului. Deci vom încerca totuşi să-l eliberăm pe domnul Arruga chiar pe timpul zilei. Într-adevăr, este acum îndrăzneţ, dar sper ca noi trei să izbutim. Am iarăşi două grenade de mână. Kern mi-a dat una de-a lui! Cu şase asemenea arme este de presupus că întreg satul va fi cuprins de somn. Pentru noi, ele sunt cu totul inofensive. Îmi închipui ce figură vor face camarazii când ne vom reîntoarce deseară împreună cu domnul Diego Arruga!

— Vorba lungă sărăcia omului, a murmurat Petre, să ne grăbim spre satul indienilor! Acesta mi se pare principalul lucru!

— Haide la vâsle! Li s-a alăturat imediat şi Arruga, care în sinea lui se temea totuşi de soarta fratelui său, deoarece se gândea că indienii, fiind foarte înfuriaţi din cauza fugii tânărului alb, puteau să-l jertfească mai devreme pe cel rămas.

— Va trebui să ne oprim lângă malul drept! a recomandat uriaşul. Acolo nu pot să ne ajungă aşa de uşor săgeţile indienilor.

Cei trei s-au urcat în mica barcă, pe care Petre a împins-o înainte cu lovituri puternice de vâsle. Peste puţin au depăşit locul unde râul se îngusta, după care au continuat să înainteze mai departe, cu iuţeală sporită, spre poteca care ducea la satul indian.

George era conştient de primejdia în care se vârau. Cuprins de griji, el le-a spus tovarăşilor săi înainte de a ajunge la gura potecii:

— Nu vom rămâne chiar laolaltă. Dacă vom sta împreună în faţa unei primejdii toţi trei am fi pierduţi. De aceea, ne vom strecura câte unul. Va trebui să lăsăm o distanţă cât mai mare între noi. În acest mod, am putea să ne ajutăm reciproc mai lesne în cazul unui atac. E clar?

Ceilalţi doi au dat afirmativ din cap şi George a expus în continuare planul său:

— Eu voi prelua conducerea, domnule Arruga. Dumneata vei merge la mijloc, iar tu Petre vei face pe încheietorul de

coloană. Este reală primejdia din partea unor străji. Există posibilitatea ca indienii să ne pândească din desişul de pe ambele părţi ale potecii, să ne lase să trecem cu toţii, apoi deodată să ne împingă spre sat, tăindu-ne drumul de retragere.

De-abia a atins mica barcă malul că George a şi sărit afară. A făcut vreo câţiva paşi şi a ascultat cu băgare de seamă. Când s-a convins că barca a fost bine ascunsă în desiş, el a intrat pe cărare şi a pornit cu precauţie în lungul ei.

Apucase pistolul cu mâna stângă, cu care trăgea tot aşa de bine ca şi cu dreapta. În mâna dreaptă ţinea mânerul grenadei cu gaz.

Aşa după cum le-a fost înţelegerea cei doi însoţitori ai săi rămăseseră pe undeva în urmă, despărţiţi unul de altul.

Indienii nu păreau să aibă în vedere că după fuga prizonierului, acesta se va înapoia aşa de repede cu ajutoare. George păşea mereu înainte pe potecă, fără să observe ceva suspect.

În apropiere începea să se vadă capătul potecii. Ajuns aici, George s-a oprit pe loc şi i-a aşteptat pe Arruga şi Petre.

Când aceştia s-au apropiat, li s-a adresat pe şoptite:

— Va trebui în primul rând să găsim coliba în care se află domnul Arruga. Dacă m-aş urca într-un copac de pe aici, aş putea probabil îmbrăţişa cu privirea foarte bine piaţa satului şi colibele.

Petre a fost de acord cu propunerea, socotind-o binevenită.

George s-a furişat până la marginea pădurii şi s-a căţărat fără un efort prea mare în vârful unui uriaş al junglei. Puternicele lui crăci le-a folosit ca pe nişte trepte şi nu i-a trebuit prea multă acrobaţie ca să ajungă sus. După ce s-a văzut în frunzişul des, care îl ocrotea foarte bine, s-a aşezat pe o cracă trainică, de unde să observe întreg satul.

Îndată ce şi-a aruncat ochii a văzut o privelişte înspăimântătoare. În mijlocul pieţii satului se afla un european legat de un stâlp. Îmbrăcămintea kaki îi era sfâşiată şi-a spus George, convins că-l are în faţă pe Diego Arruga. Înaintea spaniolului şedea căpetenia de un „scaun”, meşterit primitiv din trei ramificaţii ale unei crăci.

În apropiere ardea un foc, în jurul căruia dansa un indian împodobit în chip fantastic, probabil preotul tribului. Este bine că am venit la vreme, s-a gândit George şi i-a chemat la el abia auzit pe camarazii săi. De aici spera să cufunde în somn cu ajutorul grenadelor cu gaz întreaga suflare din acest sălaş.

Câteva clipe mai târziu, Arruga şi cu Petre s-au aflat sub copacul în care se suise tânărul. Spaniolul s-a folosit de

aceleaşi crăci ca şi George şi a ajuns curând lângă el. Petre s-a înălţat cu un „etaj” mai sus şi s-a aşezat confortabil pe o cracă.

Toţi trei priveau cum căpetenia îşi învârtea sălbatec braţele în aer. Se puteau auzi chiar poruncile pe care le adresa la ai săi din trib. Ce bine că Arruga stăpânea limba indianului!

George s-a întors spre el şi l-a întrebat:

— Ce le spune oamenilor săi?

Chipul brunet al spaniolului se făcea palid văzând cu ochi, El a răspuns încetişor:

— A poruncit ca după isprava dansului vrăjitoresc, fratele meu să fie supus chinurilor.

Fiul căpitanului a dat doar din cap şi şi-a tras o grenadă de la centură. După ce i-a scos siguranţa a aruncat-o cât a putut mai departe, până în piaţa satului.

De cum a văzut ce face George şi-a aruncat şi Petre una din grenadele sale, în aceeaşi direcţie ca şi fiul comandantului. Dar mare minune, grenada sa zburând şi mai încolo a căzut exact înaintea căpeteniei.

Şeful tribului s-a lăsat numaidecât în jos. Vrăjitorul, care tocmai executa nişte salturi înalte de dans pe lângă foc, s-a prăbuşit greoi la pământ şi n-a mai mişcat defel.

Şi ceilalţi indieni au picat ca trăsniţi.

— Încă o grenadă! a strigat George către Petre.

El însuşi şi-a aruncat cea de a doua grenadă, nu prea departe, dar dinadins, care a explodat cu un pocnet uşor la capătul dinspre el a pieţii satului. Vântul însă s-a oprit chiar atunci, când intenţiona să facă în aşa fel, încât să acopere o parte cât mai întinsă din sat cu gaz adormitor.

Petre şi-a aruncat cea de a doua grenadă în partea care se aflau cele mai multe dintre colibe.

Arruga, care era legat de stâlp, n-a putut să se răstoarne la pământ, însă i-a căzut capul pe piept, ceea ce arăta că şi el îşi pierduse cunoştinţa.

Un număr de femei şi copii au ieşit chiar atunci din colibe, deoarece vreo câţiva bărbaţi de la marginea satului, care încă nu fuseseră surprinşi de gazul căzut ca din senin din cer, îşi pierduseră capul şi strigau cât puteau după ajutor, potrivit celor spuse de Arruga. Apoi s-au lăsat şi ei la pământ.

În cele din urmă, au mai trecut câteva secunde şi în mica piaţă nu mai mişca nici o fiinţă.

Fiul căpitanului era încântat şi a spus întorcându-se râzând înspre Arruga:

— Vom aştepta o bună jumătate de oră până când se va risipi gazul!

— Mai avem două grenade de rezervă? a întrebat Petre de sus.

George a răspuns afirmativ:

— Domnul Arruga le are încă pe amândouă!

— Ce bine e că ne-am grăbit să fim la timp în satul indian, a reflectat Arruga, după ce tovarăşii săi s-au mai apropiat. La noapte fratele meu n-ar mai fi fost în viaţă.

După patruzeci de minute, cei trei oameni s-au dat jos din copac şi au pornit prevăzători înspre piaţa satului. Deşi nu era probabil ca vreun locuitor să nu fi fost ameţit de gaz, se impunea totuşi să fie în continuare prudenţi, căci exista o mare posibilitate ca vreun membru izolat al tribului să nu fi fost în acest timp în sat şi acum să se reîntoarcă din pădure.

Teama s-a dovedit însă neîntemeiată. Cei trei n-au dat peste nimeni când au trecut prin sat. Pretutindeni în jur indienii, cu femeile şi copiii lor zăceau în poziţii ciudate, întocmai aşa cum i-a surprins gazul. Într-un mod miraculos, Arruga dădea primele semne de viaţă, clătinându-şi mereu capul.

Petre şi cu Diaz Arruga l-au dat jos pe prizonier de pe stâlp, în timp ce George cerceta în continuare toate colibele ca să vadă dacă nu sunt reţinuţi cumva pe aici şi alţi captivi. Însă n-a putut să descopere nici un loc de detenţie.

Gazul intrase şi în colibe şi îi surprinsese pe femeile şi copii aflaţi înăuntru.

Petre l-a luat la spinare pe Arruga copleşit de somn. Şi astfel, cei trei au părăsit satul indian şi au pornit iar pe poteca, care i-a condus nestânjeniţi până unde era pitulată barca. Ei l-au întins pe cel salvat pe fundul ambarcaţiei, după care uşoara bărcuţă a fost împinsă din nou pe apă.

În afară de Petre, a pus şi George mâna pe vâsle, în vreme ce Arruga şi-a luat rolul de cârmaci. Erau hotărâţi să ajungă cât mai repede la camarazii lor. După două ore, în care George a fost scăldat de sudoare, au intrat pe cursul principal al Amazonului. Trebuiau să străbată încă o distanţă considerabilă ca să ajungă până la locul unde, după aprecierea lui George, se afla submarinul tras la mal.

Au trecut cu ambarcaţia de locul unde pătrunseră mai înainte în pădure, ca să găsească primul sat indian. După aceea n-a mai durat mult până ce au văzut turnul submarinului înălţat deasupra apei.

Peste puţin, chepengul s-a dat la o parte. Căpitanul a ieşit afară şi-a privit cu faţa copleşită de uimire la mica barcă ce se apropia, din care George, Petre şi cu Arruga gesticulau voioşi cu mâinile. De pe locul unde se afla, căpitanul nu putea încă să observe că fostul prizonier Arruga zăcea pe

fundul ambarcaţiei. Era însă încântat şi surprins că fiul său se arăta aşa de vesel!

— Ce s-a întâmplat? a strigat căpitanul către mica ambarcaţie. V-a apucat bucuria că în sfârşit v-aţi întors?

— L-am adus pe Diego Arruga! a strigat vesel George în vreme ce Petre se lăsa mânat de curent spre submarin.

— Am bănuit eu totuşi ceva! a strigat căpitanul şi l-a ameninţat cu degetul. Apoi i-a adresat râzând: bine ai venit acasă!

După ce George, odată ajuns în turn, a povestit pe scurt întâmplările prin care au trecut pentru salvarea spaniolului, căpitanul l-a bătut pe umăr pe tânărul său fiu şi a spus cu mândrie:

— Planul tău a fost corect, George! Mă bucur că ai procedat aşa cum te-a îndemnat convingerea. Aşadar, acum putem să plecăm mai departe!

— Cum aşa, plecăm deja? a întrebat George foarte dezamăgit. Nu mai rămânem un pic în această regiune. Găsesc că aici totul este aşa de frumos şi de romantic, jungla de nestrăbătut, soarele strălucitor, animalele sălbatice, bâzâitul nocturn al insectelor şi desăvârşita virginitate a naturii!

Căpitanul a zâmbit pe sub mustaţă. Asta-i plăcea la fiul său!

— Aş putea prinde şi vreo câţiva pirania şi-a susţinut George cu tărie dorinţa sa.

— Dacă vă interesează orhideele, a intervenit spaniolul, vă voi arăta un loc unde se găsesc exemplare foarte rare şi frumoase. Desigur că pe terenurile mlăştinoase se poate cu greu înainta, dar eu cred că e posibil să se pătrundă cu micile dumneavoastră bărci.

George era entuziasmat de propunere, pe care chiar şi doctorul Bertram o susţinea cu tărie şi astfel, căpitanul a fost de acord să se întreprindă o expediţie în locurile unde se găseau acele orhidee neobişnuite.

— Înainte în susul Amazonului! a strigat el spre Plundow, aflat la cârmă.

Sfârşitul volumului: **PRIMEJDIILE AMAZONULUI.**

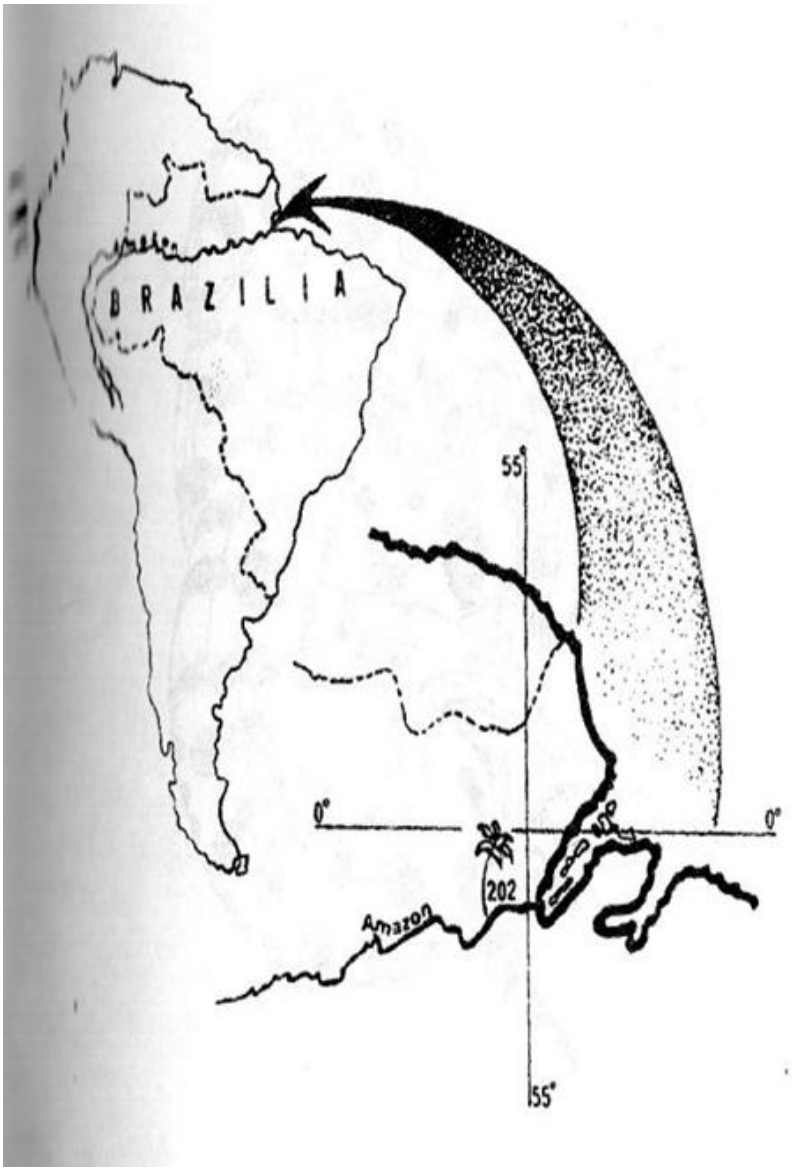
BRAZILIA
55°
0°
0°
202
Amazon
55°

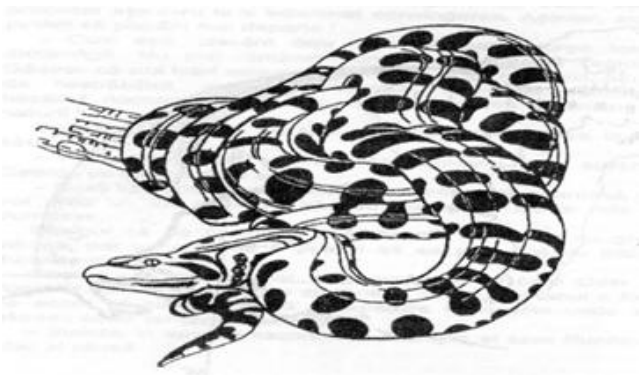

Şarpele anaconda (eunectus murinus) duce o viaţă mai mult acvatică, hrănindu-se cu peşti. Atinge lungimea de 5-10 în, aria sa de răspândire este Brazilia şi America Centrală.

În numărul următor:

OM PESTE BORD.

In Număru! următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro